

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

35

Η Ζωντανή
Παχίδα

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'ΕΛΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ζωντανή Παχίδα

Χωρίς "Ηλιο!

ΜΕΣΑ σ' ένα εξοχικό σπίτι, σ' ένα προάστειο της Νέας Υόρκης, όπου μένει η οικογένεια των Υπερανθρώπων, των προστατών του Δικαίου, του Καλού και της Ανθρωπότητας, ένας νέος είναι κλεισμένος μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο.

Το δωμάτιο είναι ένα τέλειο έπιστημονικό εργαστήριο, εξοπλισμένο με όλα τα τελευταία έπιστημονικά όργανα.

Ο νέος είναι παράξενα ντυμένος. Φορεί ένα γαλανό εξοφτισμένο παντελόνι με κόκκινες μπότες κι' ένα άσπρο πουκάμισο, όπου είναι κεντημένα με γαλανή κλωστή ξ-

νας μαϊνάνδρος (διακοσμητική γραμμή των αρχαίων Έλλήνων) κι' ένα «Ε».

Αυτό είναι το σήμα του Έλ Γ κ ρ έ κ ο, του άτρώμητου Έλληνα Υπεράνθρωπου, του φημισμένου Έλληνόπουλου, που με την τόλμη του και με τον μεγαλοφυή εγκέφαλό του προστατεύει μαζί με τους Υπερανθρώπους τον κόσμο, καταδιώκοντας άδυσώπητα με τα τρομερά όπλα του τους έχθρους της Ανθρωπότητας! (*)

Στή μέση του δωματίου, έ-

(*) Λεπτομέρειες για τον Έλ Γ κ ρ έ κ ο (Ισπανική λέξη που σημαίνει «Ο Έλληνας») μπορείς να διαβάσεις στα τεύχη 31, 32, 33 και 34.

πάνω σ' ένα μεγάλο μαρμάρινο τραπέζι, είναι ξαπλωμένοι ένας άντρας κι' ένα κορίτσι. Είναι ο Σατούρ κι' η Σατούρνα, οι Μαύροι Υπεράνθρωποι του Κακού, οι μεγαλύτεροι και πιο φανατικοί έχθροι του Κόσμου, οι τρομερώτεροι αντίπαλοι των Υπερανθρώπων!

Η δύναμι του Σατούρ και της Σατούρνας, όπως και των Υπερανθρώπων, είναι καταπληκτική! Καμμιά αλυσίδα, κανένα σκονί, κανένα εμπόδιο δεν μπορεί να τους συγκρατήσει!

Κι' όμως τώρα είναι ξαπλωμένοι πάνω στο τραπέζι, ανίκανοι να κινηθούν, αιχμάλωτοι του δαιμόνιου Έλληνα!

Οι μύωνες των Μαύρων Υπερανθρώπων φουσκώνουν σε μια τρομακτική προσπάθεια, μά δέ μπορούν να σηκωθούν!

Ο Έλ Γκρέκο, που είναι σκυμμένος επάνω τους και μελετάει την καρδιά τους τὰ μάτια τους, τὰ μπράτσα τους, λέει χαμογελώντας ήρεμα:

— Χάνετε τον κόπο σας, αγαπητοί μου! Είστε αιχμάλωτοί μου! Δεν μπορείτε να σηκωθήτε από το τραπέζι αυτό, γιατί άόρατα κύματα σάς τυλίγουν και σάς κρατούν δεσμιους!

— Έ... ελευθέρωσέ μας, Έλ Γκρέκο!, μουρμουρίζει ο Σατούρ. Έλευθέρωσέ μας και σου υπόσχομαι...

Ο Έλληνας γελάει.

— Δεν πιστεύω στις ύποσχεσεις σου, Σατούρ!, απαντάει.

Θά σάς κρατήσω αιχμάλωτους, έσένα και τη Σατούρνα, ώσπου να ανακαλύψω αυτό που ζητώ!

— Τι είναι αυτό που ζητείς, Έλληνα; ρωτάει η Σατούρνα.

— Ψάχνω να θρω έναν τρόπο να σάς μεταβάλλω από Υπερανθρώπους του Κακού σε Υπερανθρώπους του Καλού!

Μιά φριχτή θλαστήμια ξεπήδησε από το στόμα του Σατούρ. Τὰ πρόσωπα των Μαύρων Υπερανθρώπων συσπαστηκαν από λύσσα και η Σατούρνα σφύριξε σατανικά:

— Σε μισώ! Σε μισώ, Έλ Γκρέκο! Ποτέ δέ θα κατορθώσης να θγάλης από την καρδιά μου το μίσος και την κακία και να θάλης εκεί την αγάπη και την καλοσύνη!

Ο Έλληνας απαντάει μ' ένα χαμόγελο.

— Μην είσαι τόσο σίγουρη, Σατούρνα!, λέει ήσυχα. Έχω κατορθώσει ακόμα πιο δύσκολα πράγματα! Άλλωστε, έχω κιόλας ανακαλύψει ένα μεγάλο μέρος του μυστικού του οργανισμού σας και, τώρα κιόλας, θά κάνω το πρώτο πείραμα. Είμαι βέβαιος ότι θά νοιώσης τὰ αποτελέσματά του!

Ένω οι δυο έχθροι του κόσμου προσπαθούν μάταια να απαλλαγούν από τὰ άόρατα δεσμά τους, ο Έλ Γκρέκο πηγαίνει σ' ένα τραπέζακι και σηκώνει δυο σύριγγες ένέσεως γεμάτες από ένα ξανθοκίτρινο υγρό.

Πλησιάζει στο παράθυρο

καὶ ἐξετάζει τὶς σύρριγες στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. "Επειτα γυρίζει στὸ μεγάλο τραπέζι καὶ κάνει μιὰ ἔνεσι στὸ μπράτσο τῆς Σατούρνας καὶ μιὰ στὸ σθέρκο τοῦ Σατούρ.

— 'Εντάξει!, λέει. Τώρα ἂς περιμένουμε νὰ δοῦμε τὰ ἀποτελέσματα! 'Ελπίζω στὸ Θεὸ καὶ στὴν ἐπιστήμη νὰ γίνῃ αὐτὸ πού ἐπιθυμῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ: νὰ γίνετε δηλαδὴ, Ὑπεράνθρωποι τοῦ Καλοῦ, προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος!

Περνᾷ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα ἐξακολουθοῦν νὰ συσπῶνται μὲ μανία γιὰ νὰ ἐλευθερωθοῦν, ξεστομίζοντας φράσεις μίσους καὶ κακίας...

Ξαφνικά, παύουν νὰ ἀγωνίζονται. Τὰ συσπασμένα πρόσωπά τους χαλαρώνονται καὶ οἱ ἔκφρασί τους γίνεται μιὰ ἔκφρασι ἐκπλήξεως καὶ ἀπορίας.

— Πατέρα... τραυλίζει ἡ Σατούρνα. Κάτι παράξενο γίνεταί μέσα σου! Νοιώθω... νοιώθω μιὰ μεγάλη ἀδυναμία καὶ μιὰ... ὀρεξι γιὰ γαλήνη καὶ ὕπνο!

— Τό... ἴδιο νοιώθω κι' ἐγώ!, γρυλλίζει ὁ Σατούρ. Θε... θέλω νὰ σκοτώσω τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, νὰ σπάσω τὰ ἀόρατα διαβολοδεσμά του καὶ νὰ χυμῆξω ἐπάνω του, μά... δὲν μπορῶ! Κάτι δὲ μ' ἀφήνει!...

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἑλληνα Ὑπεράνθρωπου ἀστράφτει ἀπὸ χαρά.

— Τὸ πρῶτο μέρος τοῦ πει-

ράματός μου πέτυχε!, λέει. Τὸ αἷμα σας ἀλλοιώθηκε καὶ δὲν μπορεῖτε πιά νὰ κάνετε κακό! Βέβαια, ἂν σᾶς ἀφήσω ἔτσι, θὰ συνέλθετε σιγά-σιγά καὶ θὰ ξαναγίνετε κακοί! Θὰ σᾶς κάνω ὅμως μιὰ ἄλλη ἔνεσι καὶ θὰ γίνετε γιὰ πάντα καλοί!

Σηκώνεται γιὰ νὰ πάη νὰ πάρῃ δυὸ ἄλλες σύρριγγες, δταν ξαφνικά συμβαίνει κάτι ἀφάνταστο.

Ἡ μέρα γίνεται νύχτα!

Σκοτάδι πυκνὸ τυλίγει τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τοὺς Μαύρους Ὑπεράνθρωπους.

Ὁ Ἑλληνας, κατάπληκτος καὶ μὴν ξέροντας τί νὰ υποθέσῃ, πλησιάζει στὸ παράθυρο. Τὸ σκοτάδι εἶναι τόσο μαῦρο ὥστε εἶναι ἀναγκασμένος νὰ περπατάει πασπατευτὰ γιὰ νὰ μὴ σκοντάφῃ πάνω σὲ ἑπιπλα.

Φτάνει στὸ παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω.

Μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως θγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του.

Τὰ πάντα εἶναι θυσισμένα σ' ἓνα μαῦρο σκοτάδι! Ὁ ἡλιος ἔχει χαθῇ! Ὁ οὐρανὸς εἶναι μιὰ μαῦρη ἀβυσσὸς χωρὶς ἡλίο, χωρὶς φεγγάρι, χωρὶς ἀστρα!

— Θεέ μου!, μурμουρίζει. Τί ἔκανε τὸν ἡλίο νὰ χαθῇ; Τί προκάλεσε τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ φαινόμενο; Μήπως ἡ Γῆ θυγῆκε ἀπὸ τὴν τροχιά της καὶ ἔφτασε ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου;

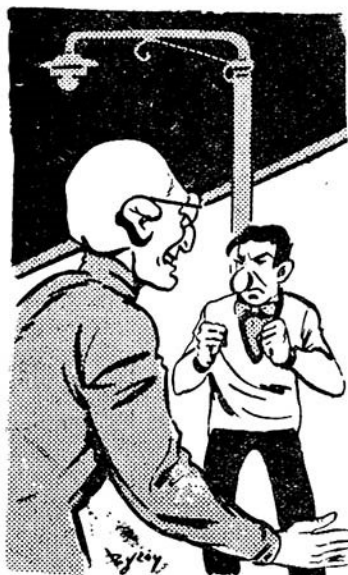
Ἐκείνη τὴ στιγμή, κατὶ μπαίνει ὀρμητικὰ μέσα στὸ

δωμάτιο από τὸ παράθυρο,
βουίζοντας παράξενα...

Ὁ Κοντοστούπης
καὶ ὁ... Ἥλιος!

Α ΓΙΑ λεπτά πρὶν,
στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ, δυὸ
κωμικά πλάσματα, ὁ νάνος
Κοντοστούπης καὶ τὸ τερατά-
κι Γοιπιτοίπ μὲ τὸ ράμφος
πουλιοῦ, κάνουν περίπατο κου
θεντιάζοντας καὶ χειρονομῶν-
τας.

—Τί ὁμορφὴ λιακάδα!, λέει
ὁ Κοντοστούπης. Πόσο μοῦ

Ὁ Κοντοστούπης σφίγγει τίς γρο-
θίες του κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἐπιτεθῇ!

θυμίζει παλιές ἡμέρες δόξας
καὶ περιπετειῶν!

Ὁ Γοιπιτοίπ καυχᾶται κο-
ροϊδευτικά. Ξέρει τὴ λοξά
τοῦ φιλου τοῦ λοντουτοπι-
πού, μολονότι ἡ καροία τοῦ
τρέμει καὶ πάει νὰ σπασῇ
στον παραμικρὸ κίνδυνο, θε-
λει νὰ παρασταῖν τὸν ατρο-
μητο παλληκάρη καὶ τὸ φοβε-
ρὸ πολεμιστῇ!

— Γιοιές ντόξες καὶ ποιές
περιπέτειες, λοντουτοπι-
πρωτάει ὁ Γοιπιτοίπ πονηρὰ
μὲ τὴ στριγγὴ φωνή του. Λες
γιὰ τότε ποῦ σκοτώνες... μὲ
μῆγκια στὴ ζουγκλά;

Ὁ νάνος γίνεται κατακόκ-
κινος.

— Παλιοτερατάκι!, γρυλ-
λίζει. Δὲν μπορεῖς νὰ βουλώ-
σης τὸ παλιοστόμα σου; Ἄ-
κους ἐκεῖ! Μυρμήγκια! Ἐ-
γώ, ὁ τρομερὸς λοντουτο-
πης, νὰ σκοτώσω μυρμήγκια!
Ἐγὼ ποῦ ἔχω σκοτώσει ἐλέ-
φαντες καὶ γίγαντες καὶ τέ-
ρατα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
γῆς! Ἐμένα ποῦ μὲ βλέπεις,
μιά μέρα στὴ ζουγκλά, ἄρ-
παξά ἕναν κροκόδειλο ἀπὸ τὰ
σαγόνια καί...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κε-
ραυνός, ἡ Ἀστραπή κι' ἡ Ἑλ-
σα, ποῦ παρακολουθοῦν τὴν
κωμικὴ αὐτὴ συζήτησι καθι-
σμένοι στὴ θεράντα, θάζουν
τὰ γέλια.

— Μὴ, Κοντοστούπη!, φω-
νάζει ὁ Κεραυνός. Ἀφῆσε
τὸν καημένο τὸν κροκόδειλο
νὰ ζήσῃ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου γί-
νεται χλωμὸ τώρα ἀπὸ τὴ
φούρκα του.

— Ντάνυ!, ούρλιάζει άγρια σαλεύοντας κωμικά τή μυτη του. Μιλάς έτσι γιατί είσαι... μικρός και ξέρεις ότι ό... μεγαλόψυχος και ιπποτικός τον τστούπης, δέ θά καταοεχτή ποτέ νά χτυπήση ένα παιόί! 'Υπεράνθρωπε, μη γελάς και μέ κάνεις νά... παραφερθώ!

Και συνεχίζει αποτεινόμενος οτόν έαυτό του:

— Θά μέ θάλουν σέ μπελάδες αύτοί οί άνθρωποι! Θά μέ κάνουν νά ξεχάσω πώς είναι φίλοι μου, να πηδήσω πάνω στή θεράντα και να κάνω καμμιά καταστροφή! 'Εμένα, θρε σείς, πού μέ βλέπετε με τρέμει ό κόσμος όλος! Μέ τρέμει ή Γῆ κι' ό ούρανός! "Έρχονται στιγμές πού φοβάμαι μήπως, άν κάνω καμμιά άπότομη κίνησι, γίνη καμμιά συμφορά!

Ό Τσιπιτσιπ καγχάζει κοροϊδευτικά.

— Χά, χά, χά!, κάνει. Τόν έπιασε ή μεγάλη τρέλλα τόν Κοντοστούπη!

Ό νάνος χάνει τήν ψυχραιμία του.

— Δέ θά μου γλυτώσης τώρα, παλιοτερατάκι!, γρυλλίζει άφρίζοντας άπό θυμό. Θά σού κόψω τό ράμφος σου, πού ξεστομίζει τά θρασύτατα και άναιδή αύτά λόγια, και θά σέ θάλω νά τό φάς! Θά...

Και σηκώνει τό χέρι του γιά νά χτυπήση τόν Τσιπιτσιπ.

Τήν ίδια στιγμή, ό ήλιος χάνεται και ή μέρα μεταβάλλεται σέ μιá κατασκότεινη νύχτα!

Μιά άστραπή χτυπάει τόν Κεραυνό!

— Χρι... Χριστουλάκη μου!, τραυλίζει ό νάνος τρελλός άπό φόβο. "Α... άγιοι Πάντες! Ήρθε τό τέλος τοῦ κόσμου! Κούνησα τό χέρι μου και... χάθηκε ό ήλιος! Τι ήθελα νά σηκώσω τό χέρι μου; Δέν τό κοβα καλύτερα; Τώρα, τι θά κάνουμε χωρίς ήλιο; Πώς θά βλέπουμε;

Πέφτει στά γόνατα μέσα στο σκοτάδι και ούρλιάζει άπό τόν πόνο, γιατί τά πόδια του άκούμπησαν πάνω σέ άγκάθια!

— "Ωχ! Χάθηκε! 'Από τή γῆ βγήκαν τέρατα και μέ δαγκώνουν μέ τά μεγάλα σου βλερά τους δόντια. Τί νά κά-

νω! Καί τὸ κακὸ εἶναι πῶς ὁ Ἅγιος Πέτρος δὲ θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο! Θὰ μοῦ δώσῃ μὲ τὰ... χρυσὰ κλειδιά του στὸ κεφάλι καὶ θὰ μοῦ πῇ: «Νά! Εἶχες τὸ θράσος νὰ θέλῃς νὰ μπῇς στὸν Παράδεισο, ἐσύ ποῦ μὲ μιά κίνησι τοῦ χεριοῦ σου κατέστρεψες τόν... ἥλιο καὶ καταδίκασες* τὴ Γῆ σὲ αἰῶνιο σκοτάδι! Τσακίσου ἀπὸ μπροστά μου! Ἡ θέσι σου εἶναι στὴν Κόλαση!» Ὡχ μανούλα μου! Τὶ κακὸ εἶναι αὐτὸ ποῦ ἔπαθα; Τὶ συμφορὰ εἶν' αὐτὴ ποῦ μὲ θρῆκε;

Ἐπάνω στὴ θεράντα, οἱ Ὑπεράνθρωποι καὶ ἡ Ἑλσα τινάζονται ὀρθοί, κατάπληκτοι καὶ τρομαγμένοι.

Τὶ εἶναι αὐτὸ ποῦ συνέβη; Πῶς χάθηκε ἔτσι ὁ ἥλιος καὶ σκοτεινιάσε ὁ κόσμος; Γιατὶ ὁ οὐρανὸς μεταβλήθηκε σὲ μιά μαύρη ἄβυσσος, ὅπου οὔτε ἕνα ἄστρο δὲν διακρίνεται;

Ἡ Ἑλσα κυττάζει γύρω μὰ δὲν βλέπει τίποτα μέσα στὸ σκοτάδι. Ἀκούει μόνον τὸν Κοντοστούπη νὰ μιλάει μόνος του καὶ νὰ καταριέται τό... χέρι του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ὅμως, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή βλέπουν τὰ πάντα. Τὰ μάτια τους εἶναι προικισμένα μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ ἱκανότητα νὰ διακρίνουν καθαρὰ ἀκόμα καὶ μέσα στὸ πιὸ πυκνὸ σκοτάδι!

Βλέπουν, λοιπόν, τὸν Κοντοστούπη, γονατισμένο πάνω στ' ἀγκάθια καὶ βλέπουν κάτι ἄλλο: ἕνα μικροσκοπικὸ μακρόστενο ἀερόπλοιο σκίζει

τὸν ἀέρα καὶ μπαίνει στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἑλ Γκρεκ ο ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο!

Μέσα στὸ ἀερόπλοιο, ποῦ ἀπὸ τὴ μέση καὶ μπρὸς εἶναι γυάλινο, εἶναι καθισμένος ἕνας γεροντάκος, μὲ μεγάλον κεφάλι, διαβολικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ γυαλιὰ στὰ μικρὰ σατανικὰ μάτια του.

— Ὁ... Δόκτωρ Φάουστ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. (*)

Πρὶν αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, βλέπουν τὸν Δόκτορα Φάουστ νὰ ξαναθγαίνει μὲ τὸ ἀερόπλοιό του ἀπὸ τὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἑλ Γκρεκ ο.

Μέσα στὸ ἀερόπλοιο, στριμωγμένοι διπλὰ στὸν Φάουστ, εἶναι ὁ Σατούρ κι' ἡ Σατούρνα, ἀσάλευτοι καὶ τεντωμένοι, ὅπως ἦσαν λίγες στιγμὲς πρὶν πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Ἑλληνα!

Γιὰ μιά - δυὸ στιγμὲς, οἱ Ὑπεράνθρωποι μένουν ἀσάλευτοι, μαρμαρωμένοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους. Ὅταν συνέρχονται καὶ συσπειρώνονται γιὰ νὰ ἀπογειωθοῦν καὶ νὰ κυνηγήσουν τὸν Δόκτορα Φά-

(*) Ὁ Δόκτωρ Φάουστ εἶναι ἕνας μεγαλοφυῆς ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει κάνει καταπληκτικὰ εφευρέσεις τίς ὁποῖες ὅμως χρησιμοποιοῦ ἑναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος! Ὁ Φάουστ, μαζί μὲ τοὺς Μαύρους Ὑπεράνθρωπους, ἔχει ὀρκιστῇ νὰ καταστρέψῃ τὴ Γῆ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους μισεῖ θανάσιμα!

ουστ καὶ τοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους, εἶναι πιά ἀργά!

Τὸ μικροσκοπικὸ ἀερόπλοιο ἔχει χαθῆ μέσα στὸ μαῦρο οὐρανό!

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπογειώνεται καὶ μπαίνει στὸ ἐργαστήριό τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἕλληνας ἔχει θρῆ πασπατευτὰ τὸν ἡλεκτρικὸ διακόπτη καὶ τὸν γυρίζει.

Καθὼς τὸ δωμάτιο πλημμυρίζει ἀπὸ φῶς, μιὰ κραυγὴ ἀναπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο:

— "Α! Ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα χάθηκαν! Πῶς δραπετεύσαν; Κάτι μῆκε στὸ δωμάτιο μέσα στὸ σκοτάδι καὶ ξαναβγήκε πάλι καί... Κύττα ξε ἐδῶ, Ὑπεράνθρωπε! Κάποιος χάλασε τὴ συσκευή ποὺ παράγει τὰ ἀόρατα κύματα ποὺ δεσμεύουν! Ποιός...

— Ὡταν ὁ Δόκτωρ Φάουστ!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Μῆκε στὸ δωμάτιο μ' ἓνα μικρὸ ἀερόπλοιο καὶ ξαναβγήκε μαζὶ μὲ τοὺς Μαύρους Ὑπερανθρώπους! Πῶς ἐξηγεῖς ὅμως αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ ἡλίου, Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο; Πῶς ἡ μέρα ἔγινε ἔτσι νύχτα;

Ὁ Ἕλληνας ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω! Τὸ μυστήριό αὐτὸ εἶναι πρωτοφανές καὶ ἀνεξήγητο! Ἐνα ὅμως πράγμα εἶναι βέβαιο: ἂν συνέβαινε μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Σατοῦρ κι' ἡ Σατούρνα

θὰ εἶχαν τώρα μεταβληθῇ σὲ Ὑπερανθρώπους τοῦ Καλοῦ, σὲ συμμάχους μας ἐναντίον τοῦ τρομεροῦ Δόκτορος Φάουστ!

Ὡ... Πρωτοπυγμάχος!

ΒΧΟΥΝ περάσει μερικὲς μέρες. Ἡ Γῆ ὁλόκληρὴ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τυλιγμένη μέσα σ' ἓνα πυκνὸ μαῦρο σκοτάδι.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτοῖπ εἶναι καθισμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ ἀκοῦνε τὸν Κεραυνό, ποὺ φωναχτὰ διαβάζει μιὰ ἐφημερίδα. Εἶναι ἀναμμένα τὰ ἡλεκτρικὰ φῶτα.

«Τὸ ἀλλόκοτο φαινόμενο τῆς αἰωνίας νύχτας— διαβάζει ὁ Κεραυνός— ἐξακολουθεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὴ Γῆ μας σ' ἓνα σκοτεινὸ πλανήτη! Παντοῦ, καὶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀσία καὶ στὴν Ἀφρική, πάνω ἀπὸ τὴ στεριά καὶ πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀπλώνονται μαύρα σκοτάδια! Οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ ἔχουν τὰ φῶτα τοὺς διαρκῶς ἀναμμένα καὶ οἱ περισσότεροι περνοῦν τὸν καιρὸ τοὺς γονατιστοί, προσευχόμενοι στὸν Θεὸ νὰ τοὺς λυπηθῇ, γιατί πιστεύουν ὅτι ἔφτασε ἡ Δευτέρα Παρουσία!

»Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι τὰ φυτὰ, ποὺ ἔχουν μείνει χωρὶς ἥλιο τόσες μέρες, ἔχουν ἀρχίσει νὰ μαραίνωνται! Οἱ ἄν-

θρώποι χλωμιάζουν και χάνουν την όρεξί τους για φαγητό και για δουλειά! Τέλος, το σκοτάδι φαίνεται ότι αρχίσε να γεννάει κάτι παράξενα όντα, που τριγυρίζουν στα σκοτεινά μέρη και καταβροχθίζουν τους ερημικούς διαβάτες!...»

— Μπρρρρρ!, κάνει ο Κοντοστούπης τρέμοντας σαν θρεγμένο γατί. "Ωχ, συμφορές! "Ωχ, λαχτάρεις! Πάλι για παράξενα όντα ακούω! "Ωχ, ή καρδούλα μου! Κλωτσάει σαν... άγριεμένο μουλάρι ή καμήνη!

— Θα πεθάνεις, "Ελληναι, γρυλλίζει ο Δόκτωρ Φάουστ.

— Μην κάνεις έτσι, Κοντοστούπη!, λέει ο Έλ Γκρεκ ο. Δε χάλασε ο κόσμος!

— "Ετσι σουπανε νά λές; άπαντάει ο νάνος με θυμό. Δε χάλασε ο κόσμος, έ; Μπορείς τότε νά μου εξηγήσης πώς ή μέρα έγινε νύχτα και ή νύχτα πιά... νύχτα κι' από τόν έαυτό της; Τι είναι τώρα, σέ παρακαλώ; Μέρα ή νύχτα; "Αν είναι μέρα, πού είναι ο ήλιος; Κι' αν είναι νύχτα, πρέπει νά πάω νά κοιμηθώ! "Αν είναι μέρα, πρέπει νά βγώ νά κάνω κανένα περιπατάκο! Θεούλη μου, δόσε μου φώτισι τι πρέπει νά κάνω!

— Πήγαινε νά κάνης έναν περιπατάκο, Κοντοστούπη!, λέει ο Κεραυνός. Μέρα είναι! "Ετσι, θά ήσυχάσου με λιγάκι από τίς κλάψες σου! 'Ο Κοντοστούπης σηκώνεται με τó πρόσωπο κατακόκινο.

— "Εχε χάρι, τού λέει, πού είσαι μικρός ακόμα! Άλλοι-ώς...

Και θγαίνει από τó σπίτι με τó πιό προσβεβλημένο ύφος τού κόσμου.

Στό δρόμο, καθώς βαδίζει φουρκισμένος, συναντάει ένα μικρόσωμο γεροντάκο, με μεγάλο κεφάλι και γυαλιά στα μάτια, πού τόν κυττάζει κοροϊδευτικά.

— Τι κυττάζεις έτσι; τόν ρωτάει άγρια ο νάνος. Κάνε-να... θέατρο βλέπεις;

'Ο γέρος βρίσκει, φαίνεται, κωμικά τά λόγια του γιατί βάζει τά γέλια:

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει Χό, χό, χό!

— Τι γελάς, θρέ παλιόγερε; ούρλιαζει ο Κοντοστούπης. Ξέρεις με ποιόν έχεις να κάνης, παλιο - ξεάμωλωμα. Με τόν Κοντοστούπη, τόν πιο τρομερό πολεμιστή του κόσμου! "Αν συνεχίσης να γελάς, θα σου σπάσω τὰ μούτρα!

Καί ο νάνος σφίγγει τίς γροθιές του καί παίρνει στάσι πυγμάχου.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει πάλι ο γέρος. Είσαι ο Κοντοστούπης, έ; Χό, χό, χό! Πρέπει νά διασκεδάξη πολύ ο 'Υπεράνθρωπος μ' έναν τέτοιο γελωτοποιό! Νά συστηθώ όμως... Είμαι ο Δόκτωρ Φάουστ, ταπεινός δούλος σου άγαπητέ μου Κοντοστούπη!

Ο νάνος νοιώθω όλο τό πολεμικό μένος του νά σβήνη.

Ο Δόκτωρ Φάουστ! Ο Θεός νά βάλη τό χέρι του! "Εχει άκούσει τούς 'Υπεράνθρωπους καί τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο νά κουβεντιάσουν γιά τόν Δόκτορα Φάουστ καί ξέρει τί είναι ικανός νά κάνη ο σατανικός αυτός γέρος!

Γιά μερικές στιγμές, ο Κοντοστούπης μένει άσάλευτος, παγωμένος από τρόμο. "Επειτα, μιά ύστερική κραυγή θγαίνει άπό τό λαρύγγι του, μιά κραυγή πού θυμίζει πληγωμένο καί τρομαγμένο ζωο.

— "Ι... Ι... Ι... Ι...Ιχ! Πεθ... πεθ... πεθαίνω! "Ι... Ι... Ιχ!

Θέλει νά τό βάλη στά πόδια, μά δέν μπορεί! Θέλει νά πάψη νά θλέπη τό διαβολικό

"Η γροθιά του 'Υπεράνθρωπου κατεβαίνει με τρομακτική δύναμη.

Φάουστ, πού γελάει σαδιστικά με τόν τρόπο του, μά δέν μπορεί νά ξεκολλήση τὰ μάτια του άπό πάνω του!

Τό χειρότερο είναι πώς ο πανικόβλητος Κοντοστούπης θλέπει τώρα άπό τήν τρομάρα του τόν Φάουστ όχι σαν ένα κοντόσωμο γέρο, αλλά σαν ένα τρομερό καί πανύψηλο γίγαντα! Τό μυαλό του σαλεύει κι' ο νάνος κάνει τό αντίθετο άκριβώς άπό εκείνο πού ήθελε!

Αντί νά τό βάλη στά πόδια, σφίγγει πάλι τίς γροθιές

του καί... χυμάει έναντίον του Φάουστ!

— Τό μάτς ἀρχίζει, κόσμε!, φωνάζει σάν τρελλός. 'Ο.... πρωτοπυγμάχος Κοντοστούπης έναντίον του γίγαντα Φάουστ! Καμαρώστε με! Θά τὸν ρίξω... νόκ - άουτ με τὴν πρώτη γροθιά μου!

Καί ἡ μικροσκοπικὴ γροθιά τοῦ νάνου χτυπάει τὸν Δόκτορα Φάουστ στὸ στήθος.

Μιά ἀστραπὴ ξεπηδάει ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ μυστηριώδους ἀρχικακούργου καὶ ὁ δυστυχισμένος Κοντοστούπης τινάζεται πέντε μέτρα μακριὰ καὶ σωριάζεται χάμω ἀναίσθητος!

Μιά στιγμὴ ὅμως πρὶν χάση τὶς αἰσθήσεις του, ξεφωνίζει διαπεραστικά:

— "I... I... I... I... IΧ!

Κάτω ἀπὸ τὸ μαχαίρι!

ΜΕΣΑ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ὑπερανθρώπου, ὁ Κεραυνὸς ἀκούει τὸ ξεφωνητὸ τοῦ νάνου καὶ τινάζεται ὀρθιος.

— Πηγαίνω νὰ δῶ τί συνέβη!, λέει.

Μὲ δυὸ πηδήματα θρίσκεται στὴ θεράντα καὶ μὲ μιά ἐκτίναξι πετάει καὶ προσγειώνεται στὸ δρόμο.

Ἐκεῖ, βλέπει τὸ φουκαρὰ τὸν Κοντοστούπη ἀναίσθητο χάμω καί, πὶδ πέρα, τὸν Δόκτορα Φάουστ νὰ καγχάζει:

— Χό, χό, χό, χό! Τί κωμικός ποῦ ἦταν! Ἀχά! Ὁ Κε-

ραυνός! Τί γίνεσαι, παιδί μου; Χό, χό, χό, χό!

Τὸ Παιδί - Θαύμα σφίγγει τὶς γροθιές του μὲ ἀπέραντο θυμὸ ἐναντίον τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ, ποῦ εἶχε γνωρίσει ποτὲ τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Νοιώθει μέσα του μιά μεγάλη χαρά, ὅπως ὁ κυνηγὸς ποῦ συναντάει ἐπιτέλους τὴ λεία του! Ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἦρθε μόνος του νὰ πέση στὰ χέρια του! Δὲ θά γλύτωνε τώρα ἀπὸ τὰ συντριπτικὰ χτυπήματα τοῦ Γιου τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Ὁ Κεραυνὸς ὀρμάει ἐναντίον του καὶ ἡ γροθιά του σηκώνεται καὶ κατεβαίνει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ διαβολικοῦ Φάουστ, μὲ δύναμι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τσακίσῃ τὸν ἀτσάλινο θώρακα ἐνὸς τάνκ!

Μὰ ὁ Δόκτωρ Φάουστ, μὲ τὸ μεγαλοφυῆ ἐγκληματικὸ ἐγκέφαλο, δὲν εἶναι εὐκόλη λεία! Τὸ χτύπημα τὸν κάνει νὰ κλονιστῇ βογγώντας, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ μιά ἀστραπὴ χτυπάει τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸν τινάζει μακριὰ!

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ Φάουστ κοροϊδευτικά. Δὲν εἶμαι ἐγὼ Σατούρ! Ἔλα πάλι! Ἔλα νὰ μὲ ξαναχτυπήσης, Γιγιέ τοῦ Ὑπερανθρώπου! Ἔλα!

Ὁ Κεραυνὸς, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ μανία, σუსπερώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ.

Στὸ μεταξύ, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο θγαίνει ἀπὸ περιέργεια στὴ θεράντα γιὰ νὰ δῇ τί εἶχει γίνῃ ὁ Κεραυνός.

Κατάπληκτος, βλέπει τὸν Δόκτορα Φάουστ καὶ τὸν ἀκούει νὰ προφέρῃ τὰ τελευταῖα λόγια καὶ βλέπει τὸν Κεραυνὸ ἔτοιμο νὰ ὀρμήσῃ.

Τραβάει ἀπὸ τῆ θήκη του τὸ κερανοβόλο «ἀτομικὸ» πιστόλι του, ποῦ ἔχει τὴ δύναμι νὰ διασπᾷ καὶ νὰ διαλύῃ τὰ πάντα, καὶ τὸ στρέφει πρὸς τὸν ἀρχιεγκληματία.

Τῇ στιγμῇ ὅμως ποῦ τὸ δάχτυλό του ἀγγίζει τὴ σκανδάλη, ὁ Κεραυνὸς ἀπογειώνεται καὶ ὀρμαίνει ἐναντίον τοῦ Δόκτορος Φάουστ πετώντας χαμηλά. Τὸ κορμί του μπαίνει ἀνάμεσα στὸν Ἑλληνα καὶ στὸν Φάουστ κι' ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο ἀναγκάζεται ἔτσι νὰ χαμηλώσῃ τὸ πιστόλι του.

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο ἀπογειώνεται κι' αὐτὸς καὶ πετάει πρὸς τὸ μέρος τῆς συμπλοκῆς καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

Ὁ Κεραυνὸς χτυπάει πάλι τὸν Φάουστ, ποῦ κλονίζεται, μὰ καὶ πάλι μιὰ ἀστραπή χτυπάει τὸ Παιδί - Θαῦμα. Ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἐκτοξεύεται πρὸς τὰ πίσω μὲ μεγάλη φόρα καὶ τὸ κορμί του... συγκρούεται στὸν ἀέρα μὲ τὸ κορμί τοῦ Ἑλληνα!

Ὁ Κεραυνὸς πέφτει χάμω μισολιπόθυμος καὶ ζαλισμένος. Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο σωριάζεται πὶς πέρα ἀναίσθητος ἀπὸ τὸν κλονισμό τῆς συγκρούσεως!

— Χό, χό, χό, χό! γρυλλίζει θριαμβευτικὰ ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Τὰ τσαμενάκια μου! Μ' ἔνα σμπάρο δυὸ τρυγό-

νια! Τὸν Κεραυνὸ καὶ τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!

Καὶ συνεχίζει μὲ τὴ φωνὴ γεμάτη φαρμακερὸ μῖος:

— Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο! Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς μου! Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ φοβάμαι στὸν κόσμο! Τοὺς Ὑπεράνθρωπους δὲν τοὺς φοβάμαι, γιατί θασιζονται στὴν καταπληκτικὴ δύναμί τους κι' ἡ δύναμι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τί ποτὰ σὲ μένα, γιατί εἰμαι θεωρακισμένος μὲ μεγάλες θφευρέσεις! Τὸν Ἑλληνα ὅμως τὸν φοβάμαι! Τὸ μυαλό του εἶναι ἴσως πὶς δυνατὸ ἀπὸ τὸ δικό μου καί, ἂν δὲν τὸν ἐξοντώσω, μιὰ μέρα — ἀργὰ ἢ γρήγορα — θὰ θρῇ τὸν τρόπο νὰ μὲ ξεκάνῃ!

Καθὼς προφέρει τὰ λόγια αὐτά, προχωρεῖ γοργὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο. Ὅταν φτάνει κοντά του, τραβάει ἀπὸ τὴ ζώνη του ἓνα μαχαίρι καὶ τὸ σηκώνει ψηλά πάνω ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ ἡρώα μας!

Ἡ ζωὴ τοῦ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο κρέμεται τώρα ἀπὸ μιὰ κλωστή. Μιὰ κίνησι καὶ ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ποῦ γέννησε ποτὲ ἢ Ἑλλάδα, ὁ Ἑλληνας Ὑπεράνθρωπος ποῦ δοξάζει τὸ ὄνομα τῆς πατρίδος του σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὁ προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος, θὰ εἶναι νεκρός!

Τὸ μαχαίρι κατεβαίνει σκίζοντας τὸν ἀέρα, ἐνῶ ὁ Δόκτωρ Φάουστ καγχάζει:

— Χό, χό, χό, χό! Ἀντίο, Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο! Καλὸ ταξίδι γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο!

Ξαφνικά, κάτι χτυπάει τὸν Δόκτορα Φάουστ στὸ κεφάλι, μιὰ στιγμή πρὶν τὸ μαχαίρι τοῦ χωθῇ στὸ στήθος τοῦ Ἑλληνα, καὶ τὸν κάνει νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέσῃ πρὸς τὰ πλάγια, ἐνῶ ἀπὸ τὸ κορμὶ του ξεπηδαίει μιὰ ἀστραπή καὶ χτυπάει αὐτὸν ποῦ εἶχε ματαιώσει τὸ ἐγκληματικό, δολοφονικό του σχέδιο!

Εἶναι ἡ Κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου, ἡ Ντιάνα, ἡ Ἀστραπή, τὸ ἕμμορφο καὶ χαριτωμένο κορίτσι, μὲ τὸ λεπτὸ σῶμα καὶ τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι!

Ἡ Ἀστραπή εἶχε θῆγῃ κι' αὐτὴ στὴ θεράντα καὶ εἶχε δῆ τὸν Δόκτορα Φάουστ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ δολοφονήσῃ τὸν Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ εἶχε ὀρμήσει ἐναντίον του ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ ἀπελπισίας!

Ἀνάμεσα στὴν Ἀστραπή καὶ στὸν ξακουστὸ Ἑλληνα, ἔχει δημιουργηθῇ ἓνα θαυταίσθημα. Νοιώθουν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλο μιὰ γνήσια, ἀγνή καὶ δυνατὴ ἀγάπη, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ τὸ ἔχουν ὁμολογήσει αὐτό! Ἀγαπιῶνται τόσο βαθειά ὥστε μὲ χαρὰ θά θυσιαζόταν ὁ ἓνας γιὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄλλο!

Πίσω ἀπὸ τὴν Ἀστραπή, θαγαίνει στὴ θεράντα καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Μὲ μιὰ γοργὴ ματιὰ θλέπει τί ἔχει συμβῇ καὶ πετάει πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ του. Προσγειώνεται μπροστὰ του καὶ ἡ τρομερὴ γροθιά του

σηκώνεται γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ!

Ἡ γροθιά τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώπου ὅλων τῶν ἐποχῶν κατεβαίνει μὲ ὀρμὴ τορπίλλας καὶ χτυπάει τὸν Φάουστ στὸ στήθος! Δυὸ πράγματα συμβαίνουν ταυτόχρονα.

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ, οὐρλιάζοντας σὰν κολασμένη ψυχὴ ἀπὸ τὸν πόνο, ἀνυψώνεται στὸν ἀέρα, διαγράφει ἕνα ἡμικύκλιο καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω σ' ἕνα τοῖχο, δέκα μέτρα μακριά.

Ὅσο θωρακισμένο κι' ἀν εἶναι τὸ κορμὶ τοῦ μὲ τίς μυστηριώδεις ἐφευρέσεις του, δὲν μπόρεσε νὰ ἀντέξῃ ἐντελῶς στὴ φοβερὴ δύναμι τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Τὰ γόνατα τοῦ ἀρχικάκουργου λυγίζουν καὶ μένει ἐκεῖ ζαλισμένος καὶ σαστισμένος, νοιώθοντας δυνατοὺς πόνους στὸ κορμὶ!

Μὰ καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ μένει ἀτρωτός ἀπὸ τὴ σύγκρουσι αὐτῇ.

Τινάζεται πρὸς τὰ πίσω χτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀστραπή τοῦ Φάουστ καὶ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀσάλευτος, μὲ τὴν πλάτῃ του ἀκουμπισμένη στὰ κάγκελα τοῦ κήπου τοῦ σπιτιοῦ του.

Συνέρχεται ὅμως ἀμέσως καί, μαζί μ' αὐτόν, συνέρχονται ἡ Ἀστραπή, ὁ Κεραινός καὶ ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο!

Ὁ Ἑλληνας σηκώνει ἀπὸ χάμω τὸ πεσμένο πιστόλι τοῦ καί, ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι συσπειρώνονται γιὰ νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τοῦ Δόκτο-

ρος Φάουστ, στρέφει κι' αὐτὸς τὴν κἀννη του πρὸς τὸ μέρος τοῦ κακούργου!

Μιά κραυγὴ ἐκπλήξεως θγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων.

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἔχει ἐξαφανιστῇ!

Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἡ φωνὴ του ἀκούγεται νὰ λήη σαρκαστικά:

— Χό, χό, χό, χό! Πόσο διασκεδάζω μαζί σας!... Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, θέλησες νὰ κάνης τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν Σατούρνα... καλοὺς! Παρὰ λίγο νὰ τὸ καταφέρης! "Αν δὲν προλάβαινα, οἱ δυὸ καλύτεροι συνεργάτες μου θὰ ἦσαν τώρα Ὑπεράνθρωποι τοῦ Καλοῦ, ἐχθροὶ μου! Θὰ τοὺς γιαιτρέψω ὅπως ἀπὸ τὴν παράξενη κατάστασι νωθοότητος καὶ ἀδοσανείας, στὴν ὁποία τοὺς ἔχεις ρίξει, μὰ θὰ χρειαστῇ ἀρκετὸς καιρὸς γιὰ νὰ τὸ κάνω αὐτό!... Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης ὅπως ἀκριβὰ αὐτὸ πού ἔκανες, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Θὰ κάνω τὴν καρδιά σου νὰ ματώσῃ!... Χό, χό, χό, χό!

Γιὰ λίγη ὥρα, οἱ τέσσερις προστάτες τῆς Ἀνθρωπότητος μένουν ἀκίνητοι μὲ τίς γροθιὰς καὶ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ θυμὸ καὶ ἐπιθυμία ἐκδικησεως...

Ἡ Ζωντανὴ Παγίδα

ΑΦΝΙΚΑ, ξεφωνητὰ φρίκης καὶ τρόμου ἀντηχοῦν μέσα στὴ σιγαλιά:

— Ἀγιοὶ Πάντες! Θεοῦλή μου! Χριστουλάκη μου! Πεθαίνω! Ὠχ ἡ καρδούλα μου!

Γυρίζουν ὅλοι καὶ ἀντικρῶζουν κατὰ φριχτό!

Ἐνα ἀλλόκοτο, ἀπίστευτο, καταπληκτικὸ, ἀνατριχιαστικὸ δν σέρνεται πάνω στὴν ἀσφαλτο τοῦ δρόμου, στὸ ἀθέλειο φῶς πού σκορπίζει ἕνα ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι!

Εἶναι σὰν ἕνα τεράστιο χταπόδι ἢ μιὰ γιγάντια τσοῦχτρα τῆς θάλασσας, μὲ πολλὰ κεφάλια, πού τὸ καθένα τους ἔχει ἕνα μεγάλο διαβολικὸ μάτι! Πλοκάμια θγαίνουν ἀπὸ τὴ μᾶζα τοῦ κορμιοῦ του, πού εἶναι σὰν ζελατίνα, καὶ σαλεύουν ἀργὰ στὸν ἀέρα!

Ἐνα ἀπὸ τὰ πλοκάμια αὐτὰ ἔχει ἀρπάξει τὸν Κοντοστούπη καί, κάτω ἀπὸ κάθε μάτι τοῦ τέρατος, ἔχει ἀνοίξει ἀπὸ ἕνα μεγάλο στόμα σκοτεινὸ καὶ ἀπαίσιο μὲ μυτερά δόντια!

Τὸ πλοκάμι τραβάει τὸ νάνο πρὸς τὰ στόματα, ἐνῶ τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη συσπάται καὶ στριφογυρίζει.

— Βοήθειαι, οὐρλιάζει ὁ νάνας. Ἀγιε Ὁνούφριε, προστάτη μου, σῶσε με! Δὲ θέλω νὰ μὲ φάῃ τὸ τέρας αὐτό! Ἐν μὲ φάῃ, θά... πάθω συγκοπή καὶ ὁ κόσμος θὰ χάσῃ τό... μεγαλύτερο προστάτη του! Χριστουλάκι μου! Τὶ στόματα εἶναι αὐτά; Αὐτὰ θέλουν... ἔκατὸ Κοντοστούπηδες γιὰ νὰ χορτάσουν! Ὠχ, μὴ μὲ σφίγγῃς! Μὴ μὲ σφίγγῃς,

σοῦ λέω! Θὰ μοῦ τσαλακώ-
σης τὸ κοστοῦμι! "Ὡχ, ἡ καρ-
δοῦλα μου!

Μ' ἕνα πῆδημα, ὁ Ὑπεράν-
θρωπος θρῖσκεται κοντὰ στὸ
τέρας. Ἀρπάζει τὸ πλοκάμι
ποῦ κρατᾷ τὸν Κοντοστούπη
καί, μὲ μιὰ ἀπτόμη κίνησι,
τὸ κόβει στὰ δύο!

Κάνει δυὸ θήματα πίσω, ἀ-
κουμπᾷ χάμω τὸ νάνο, ποῦ
τρέμει δλόκληρος, καὶ ὀρ-
μᾷ πάλι ἐναντίον τοῦ τερα-
τώδους ὄντος.

Δεκάδες πλοκάμια τὸν τυ-
λίζουν, μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος,
χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραι-
μία του, ἀρπάζει μὲ τὰ πανί-
σχυρα χέρια του τὸ θηρίο καὶ
ἀρχίζει νὰ τὸ διαμελίσῃ, πε-
τώντας τὰ κομμάτια του δε-
ξιά κι' ἀριστερά.

Αὐτὸ ποῦ ἐπακολουθεῖ ἔξε-
πρνᾷ ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ
τολμηρὴ φαντασία.

Κάθε κομμάτι τοῦ τέρατος,
ποῦ ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει
μακριὰ του, σαλεύει, ἀργὰ
στὴν ἀρχὴ καὶ πιὸ γοργὰ ἔ-
πειτα, καί... γίνεται μέσα σὲ
λίγες στιγμὲς τέλειο τέρας,
ὁμοιο μὲ τὸ πρῶτο, μὲ κεφάλι-
α καὶ μάτια καὶ πλοκάμια!

"Ὅσο ὁ Ὑπεράνθρωπος συ-
νεχίζει τὴν προσπάθειά του
καὶ τὸ διαμελισμὸ τοῦ ὄντος,
τόσο περισσότερα τέρατα δη-
μιουργοῦνται καὶ τόσο περισ-
σότερα πλοκάμια τὸν τυλί-
γουν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές!

Μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ἀκού-
γεται πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Δό-
κτορος Φάουστ:

— Χό, χό, χό, χό! Τὴν ἔ-

παθες, Ὑπεράνθρωπε! "Ἐπε-
σες στὴ ζωντανὴ παγίδα μου!
Εἶμαι πολὺ περίεργος ἂν θὰ
καταφέρῃς νὰ γλυτώσῃς ἀπὸ
αὐτήν!... Χό, χό, χό! Χιλιάδες
τέτοιες Ζωντανὲς Παγίδες ὁ-
πάρχουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ' ὁ-
λο τὸν κόσμον! Εἶναι πλάσμα-
τα ποῦ τὰ γεννᾷ τὸ σκοτά-
δι! Τὸ μαῦρο σκοτάδι μὲ τὸ
ὁποῖο ἐ γ ὦ ἔχω τυλίξει τὴ
Γῆ!... Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ
σώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα! Τίπο-
τα! Τὰ φυτὰ θὰ μαραθοῦν ὁ-
λα μέσα στὸ σκοτάδι αὐτό!
Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, ποῦ
θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὶς Ζωντα-
νὲς Παγίδες, θὰ σθῆσουν σι-
γὰ - σιγὰ καὶ θὰ πεθάνουν ἀ-
πὸ μαρασμό! Καὶ ἡ Γῆ, ἡ Γῆ
ποῦ τὴ μισῶ περισσότερο κι'
ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ μου,
θὰ γίνῃ ἕνας ἔρημος, σκοτει-
νὸς πλανήτης, ὅπου μόνον τὰ
πλάσματα τοῦ σκοταδιοῦ, οἱ
Ζωντανὲς Παγίδες μου, θὰ
κυκλοφοροῦν ψάχνοντας μά-
ταια νὰ βροῦν τροφή! Οἱ με-
γαλουπόλεις σας θὰ μεταβλη-
θοῦν σὲ ἀπέραντα νεκροτα-
φεῖα! Στὰ πολυτελῆ μέγαρα
καὶ στὰ μαλακὰ κρεβάτια
τῶν ἀνθρώπων, θὰ κυκλοφο-
ροῦν καὶ θὰ ξαπλώνουν τὰ
πλάσματα τοῦ σκότους! Θά..

Χλωμός ἀπὸ φρίκη καὶ ἀ-
νήμερη λύσσα, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ-
κ ο στρέφει τὸ «ἀτομικὸ» πι-
στόλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς
φωνῆς καὶ τραβάει τὴ σκαν-
δάλη.

— "Ὡχ!, κάνει ἡ φωνὴ τοῦ
Δόκτορος Φάουστ μὲ πόνον καὶ
μανία. Μὲ χτύπησες, ἄτιμε
Ἑλληνα! Εὐτυχῶς ποῦ ὁ θῶ

ρακάς μου άντεξε! Εύτυχως!
Χό, χό, χό, χό!

Ή φωνή του σατανικού γέ-
ρου χάνεται μακριά, μέσα
στην αιώνια νύχτα.

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, ο
Κεραυνός κι' ή Άστραπή γυ-
ρίζουν προς τόν Ύπεράνθρω-
πο.

Τό κορμί του πιό δυνατού
ήρωα όλων τών εποχών είναι
τώρα σκεπασμένο από έκα-
τοντάδες πλοκάμια! Έκατον-
τάδες Ζωντανές Παγίδες τόν
έχουν ζώσει από κάθε πλευ-
ρά και έκατοντάδες άγρια μά-
τια τόν κυττάζουν διαβολικά!

Πρίν ό Έ λ Γ κ ρ έ κ ο
προλάβη νά τους συγκρατή-
ση, ό Κεραυνός κι' ή Άστρα-
πή ρίχνονται πάνω στή ζελα-
τινώδη μάζα γιά νά έλευθε-
ρώσουν τόν πατέρα τους!

Μόλις όμως τήν άγγίζουν,
άμέτρητα πλοκάμια άπλώνον-
ται προς τό μέρος τους και
τούς τυλίγουν σφιχτά κρατώ-
τας τους άκίνητους. Άμέτρη-
τα στόματα άνοίγουν και τούς
δαγκώνουν, προσπαθώντας νά
κομματιάσουν και νά κατα-
βροχθίσουν τά κορμιά τους!

Μά τά κορμιά τών Ύπεραν-
θρώπων έχουν τή σκληρότητα
και τήν έλαστικότητα του ά-
τσάλιου και τά τέρατα δέν
μπορούν νά τά κομματιά-
σουν!

Αυτό τά κάνει, φαίνεται, νά
θυμώνουν, γιατί τό χρώμα
τών Ζωντανών Παγίδων από
άνοιχτοκάστανο γίνεται κα-
τακόκκινο!

Ένω οι Ύπεράνθρωποι συ-

στρέφονται μέ άπόγνωση, μά-
ταια προσπαθώντας νά έλευ-
θερωθούν από τό θανάσιμο
σφίξιμο, ό Έλληνας ούντρο-
φός τους μένει άσάλευτος και
διστακτικός, μήν ξέροντας
πώς νά βοηθήση και νά σώση
τούς φίλους του και τήν άγα-
πημένη του.

Πιό πέρα, ό Κοντοστούπης,
μισολιπόθυμος και μισότρελ-
λος από τό φόβο του, είναι
καθισμένος χάμω και παρα-
ληρεί σαν νά τόν έχη πιάσει
ύψηλός πυρετός:

— Τι ώραία πού περνάω!
Χωρίς νά πληρώσω δεκάρα,
παρακολουθώ από τό θεωρείο
τό μεγάλο άγώνα πάλης με-
ταξύ τών Ύπερανθρώπων και
του... πολυκέφαλου γίγαντα
Παγίδα! Τι συναρπαστικές
φάσεις! Άπάνω του, Ύπεράν-
θρωπε! Δός του, Κεραυνέ!
Κάνε του μιá λαβή ζιου-
ζίτσου, Άστραπή!... Μοϋ φαί-
νεται πώς θάρθω νά πάρω μέ-
ρος στόν άγώνα, γιατί θαρέ-
θηκα νά σάς θλέπω νά μήν
μπορήτε νά κάνετε τίποτα!
Μόνο πού... μ' έχει πιάσει ή
καρδιά μου από τό φόβο!
Άλλοιώς...

Ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, άπο-
φασίζει νά χρησιμοποιήση τό
πιστόλι του. Φοβάται, βέβαια,
μήπως κάνει κακό στους δι-
κούς του, μά πρέπει νά τά
παίξη όλα γιά όλα! Δέν μπο-
ρεί ν' άφήση τούς Ύπεραν-
θρώπους νά έξαντληθούν σι-
γά - σιγά και νά πέσουν θύ-
ματα τών Ζωντανών Παγί-
δων!

Χό, χό, χό, χό, χό,
 Ήκανε ο Φάουστ.
 Πέ-
 σανε στην παγίδα μου
 τ'α τσμενάκια μου!

Τὸ Ἡλιακὸ Πιστόλι!

ΗΚΩΝΕΙ τὸ «ἄτομικό» πιστόλι του καὶ σημαδεύει τὴ μᾶζα τῶν τεράτων, φροντίζοντας νὰ κρατᾷ τὴν κἀννη μακριὰ ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους.

Τραβάει τὴ σκανδάλη μιὰ, δυό, τρεῖς, πέντε, δέκα φορές!

Τὰ ζελατινώδη τέρατα δὲν διασπώνται! Δὲν διαλύονται! Ἡ μᾶζα τοὺς ἀντέχει στὴν τρομακτικὴ διασπαστικὴ ιδιότητά τοῦ «ἄτομικοῦ» πιστολίου!

Οἱ Ζωντανὲς Παγίδες δὲν ἐξοντώνονται! Παθαίνουν ὅμως κάτι ἄλλο. Μουδιάζουν καὶ οἱ κινήσεις τοὺς γίνονται πιὸ χαλαρές καὶ πιὸ ἀργές!

Τὰ πλοκάμια γύρω ἀπὸ τὰ κορμιὰ τῶν Ὑπερανθρώπων χαλαρώνουν. Τὸ σφίξιμό τοὺς καὶ οἱ τρεῖς ἥρωές μας βρίσκουν ἔτσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπογειωθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν!

Διαγράφουν μιὰ γοργὴ τροχιά στὸν ἀέρα καὶ προσγειώνονται κοντὰ στὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν σφίγει θερμὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοῦ λέει μὲ φωνὴ γεμάτη εὐγνωμοσύνη:

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου! Μᾶς ἔσωσες κι' ἐμένα καὶ τὰ παιδιὰ μου ἀπὸ σίγουρο θάνατο! Οἱ τρομερές αὐτὲς Ζωντανὲς Παγίδες δὲ θὰ μᾶς ἀφηναν ποτέ! Θά...

— Χριστουλάκη μου!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Ὁ...

πρωτοπαλαιστής... Παγίδας ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας!

Πραγματικά, οἱ Ζωντανὲς Παγίδες, ποὺ εἶχαν συνέληθαι στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ «ἄτομικοῦ» πιστολίου, κινοῦνται τώρα πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων μας, ἔρποντας γοργὰ πάνω στὴν ἀσφαλτο!

— Ὅλοι στὸ σπίτι!, φωνάζει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο.

Ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Κοντοστούπης μπαίνουν στὸ σπίτι, ὁ ἀτρόμητος Ἑλληνας τοὺς ἀκολουθεῖ πισοπατώντας καὶ τραβώντας τὴ σκανδάλη τοῦ «ἄτομικοῦ» πιστολίου του, μὲ τὴν κἀννη στραμμένη πρὸς τὶς Ζωντανὲς Παγίδες.

Τὰ πλάσματα τοῦ σκότους σταματοῦν μουδιασμένα κι' ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο μπαίνει κι' αὐτὸς στὸ σπίτι.

— Ὑπεράνθρωπε!, λέει γοργὰ. Πάρτε τὴν Ἑλσα, τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπιταίπ καὶ φύγετε ἀμέσως! Φοβοῦμαι ὅτι τὰ τέρατα αὐτὰ θὰ μποῦν στὸ σπίτι!

— Μὰ ἐσύ, Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο; ρωτᾷ μὲ ἀνησυχία ἡ Ἀστραπή.

— Ἐγὼ πρέπει νὰ κλειστῶ στὸ ἐργαστήριό μου καὶ νὰ προσπαθίσω νὰ βρῶ κανένα ὄπλο, ποὺ νὰ ἐξοντώνῃ τὰ στανικά αὐτὰ ὄντα! Μὴ φοβᾶσαι γιὰ μένα! Θὰ ραντίσω τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας μου μὲ «ἄτομικὴ» σκόνη καὶ καμμιὰ Ζωντανὴ Παγίδα δὲ θὰ τολμήσῃ νὰ μπῇ! Θὰ εἶμαι ἀπολύτως ἀσφαλής! Ὑπεράνθρωπε, θὰ ἐγκατασταθῇτε ὅλοι στὸ ἐπάνω πάτωμα ἐνὸς οὐρα

νοξύστη καὶ θὰ ἔχετε ἀναμμένα δλα τὰ φῶτα! Γιά κάθε ἐνδεχόμενο, θὰ σὰς δώσω κι' ἓνα «ἀτομικό» πιστόλι!

* * *

Λίγο ἀργότερα, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι κλεισμένος μέσα στο ἔργαστήριό του. "Ἐχει ἀφήσει τὸ παράθυρο ἀνοιχτό, γιὰ νὰ φεύγουν ἀπὸ ἐκεῖ οἱ ἀναθυμιάσεις τῶν διαφόρων χημικῶν ὑγρῶν, πού χρησιμοποιοῦν στὰ πειράματά του.

"Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ὅμως εἶναι κλειστή καὶ στο πάτωμα, μπροστά της, εἶναι σκορπισμένη μιὰ κίτρινη σκόνη.

"Ὁ μεγαλοφυῆς "Ἑλληνας "Υπεράνθρωπος, σκυμμένος σ' ἓνα τραπέζι, μελετᾷ διάφορες συσκευές καὶ ἐξαρτήματά καὶ χημικά ὑγρά.

Κάθε τόσο πηγαίνει στο πάραθυρο καὶ κυττάζει ἔξω. Τὸ θέαμα εἶναι φριχτό. Ἐκατοντάδες ζελατινώδη ὄντα τοῦ σκότους σέρνονται κάτω, μέσα στὸν κήπο, καὶ τὰ μεγάλα μάτια τους τὸν κυττάζουν σατανικά, ἐνῶ τὰ ἀπαίσια στόματά τους ἀνοίγοκλείνουν πεινασμένα!

"Ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, κάθε φορά πού τελειώνει ἓνα πείραμα, σκύβει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ δοκιμάζει τὴ συσκευή ἢ τὸ ὑγρὸ ἐπάνω στὰ δαιμονικά πλάσματα πού ἔρπον ἔξω.

Μὰ οἱ ὄρες περνοῦν, χωρὶς κανένα ἀπὸ τὰ ὄπλα τοῦ "Ἑλληνα νὰ φέρνῃ τὸ ποθούμενο ἀποτέλεσμα!..

Σκυμμένος τώρα πάλι πά-

νω στο τραπέζι του, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο συνεχίζει μὲ ἐπιμονὴ τὶς προσπάθειές του. Εἶναι τόσο ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του, ὥστε δὲν ἀντιλαμβάνεται κάτι ἀλλόκοτο καὶ τρομακτικὸ πού συμβαίνει πίσω του.

Πάνω στο πάτωμα τοῦ ἔργαστηρίου σχηματίζεται ἓνας ἴσκιος.

"Ἐνας ἴσκιος πού ἀλλάζει σχήματα καὶ μεγέθη καὶ πού γίνεται ὅλο καὶ πιὸ πυκνός, πιὸ μαῦρος!

Σιγά - σιγά, ὅσο περνάει ἡ ὥρα, ὁ ἴσκιος σαλεύει καὶ πυκνώνει, σαλεύει καὶ πυκνώνει καὶ ἀλλάζει μορφή!

Γίνεται ἓνα πλάσμα τοῦ σκότους, μιὰ Ζωντανὴ Παγίδα! Εἶναι χλωμὸ στὴν ἀρχὴ καὶ οἱ κινήσεις του εἶναι νωθρές. "Ἐπειτα ὅμως παίρνει τὸ κανονικὸ του χρῶμα καὶ οἱ κινήσεις του γίνονται πιὸ ζωηρές.

Τὰ τρομακτικὰ μάτια του κυττάζουν ἄγρια τὸν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, πού ἐξακολουθεῖ νὰ δουλεύῃ σκυμμένος στο τραπέζι! Τὰ ἀπαίσια στόματα τῶν κεφαλῶν του ἀνοίγοκλείνουν καὶ τὰ πλοκάμια του σηκώνονται ὀρθὰ στὸν ἀέρα!

"Ἡ Ζωντανὴ Παγίδα ἀρχίζει νὰ κινῆται ἀργὰ καὶ ἀθόρυβα πρὸς τὸ μέρος τοῦ "Ἑλληνα!

Αὐτός, ἐντελῶς ἀνύποπτος, συνεχίζει τὴ δουλειά του.

Ξαφνικά, χτυπάει μὲ τὴν παλάμη του τὸ μέτωπό του καὶ μουρμουρίζει:

— Αὐτὸ εἶναι! Πῶς δὲν τὸ εἶχα σκεφτῇ πρὶν; Εἶναι τόσο

άπλο και τόσο εύκολο! Τὰ πλάσματα αὐτὰ εἶναι γέννημα τοῦ σκοταδιοῦ! Δημιουργήθηκαν, ἐπειδὴ κάτι - ἄγνωστο τί - ἐμποδίζει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου νὰ φτάσῃ ὡς τῇ Γῇ! "Αν, λοιπόν, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου χτυπήσῃ τὰ ὄντα τοῦ σκοταδιοῦ, θὰ πεθάνουν! Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν πεθάνουν! Καί, μιά καὶ δὲν ἔχουμε φῶς τοῦ ἡλίου, πρέπει νὰ δημιουργήσῃ τεχνητό! Αὐτὸ διὼς δὲ μὲ φοβίζει... Εἶναι πολὺ εύκολο γιὰ μένα!

Σκύβει πάλι στὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζει νὰ δένη καὶ νὰ λύνῃ ἕνα «ἀτομικὸ» πιστόλι, προσθέτοντας σ' αὐτὸ ὠρισμένα ἐξαρτήματα καὶ χημικὲς οὐσίες.

"Όταν τελειώνει, τὸ στρέφει πρὸς τὸν τοῖχο καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

"Ἐνα δυνατό ἡλιακὸ φῶς χτυπάει τὸν τοῖχο, φωτίζοντάς τον γιὰ μιὰ στιγμή καὶ σθίνει πάλι.

Πίσω του, τὸ φοριχτὸ τέρας τοῦ σκοταδιοῦ ἔχει φτάσει πολὺ κοντὰ του καὶ τὰ πλοκάμια του εἶναι σχεδὸν ἔτοιμα νὰ τὸν ἀρπάξουν!

Ξαφνικά, μιὰ κοκκινόχρωμη μορφή μπαίνει σὰν σαίττα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ προσγειώνεται μπροστὰ του.

Εἶναι ἡ Ἀστραπή!

— Δὲν μπορούσα νὰ μείνω περισσότερο μακριὰ σου, Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου. Ἡ καρδιά μου ἦταν γεμάτη ἀγωνία γιὰ σένα! Δὲν... Τὸ νοῦ σου!

Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο! Πίσω σου! Μιὰ Ζωντανὴ Παγίδα!

Ἄλλῃς γυρίζει γοργὰ καί... θρίσκει ἀνάμεσα στὰ πλοκάμια τοῦ τέρατος!

Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραμία του, μὲ τὸ πρόσωπο ἀτάραχο καὶ τὰ μάτια χωρὶς τὸν παραμικρὸ φόβο μέσα τους, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνει τὸ ἡλιακὸ πιστόλι καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη!

Δυνατὸ, τεχνητὸ φῶς τοῦ ἡλίου λούζει τὸ τέρας.

Καταπληκτικὰ πράγματα ἐπακολουθοῦν.

Ἡ Ζωντανὴ Παγίδα συσπᾶται μὲ μανία καὶ τὰ φοριχτὰ μάτια της ἀστράφτουν ἀπὸ τὸ πιδ φαρμακερὸ μῖσος τοῦ κόσμου!

"Ἐπειτα σθίνει!... Σθίνει σιγά - σιγά, χάνει τὸ χρώμα της, γίνεται ἕνας ἀπλὸς αἰὼλος ἴσκιος στὸ πτώμα καὶ χάνεται ἐντελῶς!

Μέσα στὸ δωμάτιο δὲν ὑπάρχουν τώρα παρὰ μόνο ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ ἀγαπημένη του Ἀστραπή.

Τὸ κορίτσι κυττάζει τὸν Ἕλληνα μὲ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ θαυμασμό. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸ δαιμόνιο Ἑλληνόπουλο, ποῦ μὲ τὴ μεγαλοφυΐα του, τὴν ἐφευρετικότητά του καὶ τὴν τόλμη του, νίκησε τὰ φοριχτὰ καὶ τερατώδη αὐτὰ πλάσματα τοῦ σκοταδιοῦ καὶ τῆς κολάσεως!

Τὸ πρῶτο μέρος τῆς τομερῆς μονομαχίας ἀνάμεσα στὸν Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο, τὸν μεναλοφυῆ ἐγκέφαλο τοῦ Καλοῦ, καὶ στὸν Δόκτορα Φά-

ουστ, τὸν μεγαλοφυῆ ἐγκέφαλο τοῦ Κακοῦ καὶ τοῦ Μίσους, εἶχε δώσει τῇ νίκῃ στὸν Ἕλληνα!

Στὰ Πλοκάμια τοῦ Τέρατος

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

γυρίζει στὴν ἀγαπημένη του.

— Ἡ ἔγκαιρη ἀφιξί σου μ' ἔσωσε, Ντιάνα! Εὐχαριστῶ! "Ἐλα τώρα! Πάμε ξέω νὰ ἐξοντώσουμε καὶ τὰ ὑπόλοιπα τέρατα ποὺ εἶναι γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι! "Ἐπειτα, θὰ πᾶμε στὸν Κυβερνήτη τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ τοῦ δώσω τὴ συνταγὴ τῆς κατασκευῆς τῶν ἡλιακῶν πιστολιῶν!

Ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ διαδρόμου.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζουν εἶναι τόσο τρομακτικό, ὥστε ἡ Ἀστραπή, γεμάτη φρίκη γυρίζει καὶ σφίγγεται πᾶνω στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Αὐτὸς τὴν ἀγκαλιάζει μὲ τὸ ἔνα του μπράτσο, ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο χέρι προτείνει τὸ πιστόλι του.

Ὁ διάδρομος εἶναι γεμάτος ἀπὸ τὰ ἀπαίσιμα ὄντα τοῦ σκότους! Ἐκατοντάδες μάτια σπιθίζουν καὶ ἑκατοντάδες στόματα ἀνοίγουν! Ἀμέτρητα πλοκάμια σαλεύουν στὸν ἀέρα!

Ὁ Ἕλληνας τραβάει τὴ σκανδάλη πολλὰς φορὲς ἀπανωτὰ καὶ τεχνητὸ φῶς τοῦ ἡλίου φωτίζει καὶ ξαναφωτίζει καὶ ξαναφωτίζει τὶς Ζωντανὲς Παγίδες.

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, τὰ τέρατα σθίνουν, γίνονται ἱσίοι καὶ χάνονται!

Ὁ δρόμος εἶναι ἐλεύθερος!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, μὲ τὴν Ἀστραπὴ δίπλα του, προχωρεῖ, καθαρίζει ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ τὶς Ζωντανὲς Παγίδες καὶ θγαίνει ξέω.

Ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ εἶναι τώρα γεμάτος ἀπὸ τὰ ἀποκρουστικά πλάσματα τοῦ σκότους! Σίγουρα, ὁ Δόκτωρ Φάουστ τὰ εἶχε κατευθύνει πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Ὑπεράνθρωπου γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ἀντιπάλους του!

Τὸ ἡλιακὸ πιστόλι τοῦ Ἕλληνα ἐκτοξεύει ἐναντίον τῶν ὄντων τοῦ Φάουστ λάμψεις ἡλιακοῦ φωτός καὶ πολὺ σύντομα μέσα στὸν κῆπο δὲν ὑπάρχει οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ τέρατα! Ἐχουν ὅλα ἐξοντωθῇ καὶ ἐξαφανισθῇ!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κ' ἡ Ἀστραπὴ θγαίνουν στὸ δρόμο. Εἶναι ἔρημος καὶ καμμιὰ Ζωντανὴ Παγίδα δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ.

— Τώρα, Ντιάνα, λέει ὁ Ἕλληνας, θὰ πᾶμε στὸν Κυβερνήτη τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ τοῦ ἀνακοινώσουμε τὴν ἐφεύρεσί μου! Χιλιάδες Ζωντανὲς Παγίδες κυκλοφοροῦν αὐτὴ τὴ στιγμὴ σ' ὅλο τὸν κόσμο καταβροχθίζοντας ἀνύποπτους καὶ ἀθώους ἀνθρώπους. Ἄν ὅμως ἐφοδιαστοῦν οἱ ἀστυνομίες μὲ ἡλιακὰ πιστόλια, τὰ θύματα θὰ ἐλαττωθοῦν πολὺ! Ὅταν τε-

λειώσουμε, θά πάμε νά θροῦ-
με τοὺς δικούς μας καί...

Καθὼς κουβεντιάξουν ἐκεῖ,
μπροστὰ στοὺς σπῆτι, δὲν ἀντι-
λαμβάνονται ὅτι ἕνας παρὰξε-
νος ἱσκιος ἀρχίζει νά σχημα-
τίζεται πάνω στὴν ἀσφαλτο,
γύρω τους. "Ένας ἱσκιος ποῦ
ἀλλάζει σχήματα καὶ μεγέ-
θη καὶ ποῦ γίνεται ὅλο καὶ
πιο πυκνός!

Σαφινικά, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ ἡ 'Αστραπή νοιώθουν
πλοκάμια νά τοὺς ἀρπάζουν
ἀπὸ τὰ πόδια καὶ τὰ κορμιά
καὶ νά τοὺς σφίγουν μὲ ἀφάν-
ταστη δύναμι!

— Θεέ μου!, φωνάζει ἡ
Ντιάνα. Πέσαμε σὲ μιὰ Ζων-
τανή Παγίδα, ποῦ δημιουργή-
θηκε ξαφνικά κάτω ἀπὸ τὰ
πόδια μας! 'Εγὼ δὲν κι-δυ-
νεύω, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ἀ-
γαπημένε μου! 'Εσὺ ὅμως,
ποῦ τὸ σῶμα σου δὲν ἔχει τὴν
ἀντοχή τοῦ δικοῦ μου...

Δυὸ πλοκάμια ἔχουν τυλί-
ξει τὸν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο
τὸ ἕνα γύρω ἀπὸ τὰ πόδια
του καὶ τ' ἄλλο γύρω ἀπὸ τὸ
κορμί του, κρατῶντας τὰ
μπράτσα του ἀκίνητα πάνω
στὰ πλευρά του.

"Ένα ἡρεμὸ χαμόγελο δια-
γράφεται στὸ πρόσωπο τοῦ
"Ελληνα, μολοντί τὰ στόμα-
τα τῆς Ζωντανῆς Παγίδας
πλησιάζουν στὸ σῶμα του γιὰ
νά τὸ κατασπαράξουν!

— Μὴ φοβᾶσαι, Ντιάνα!,
λέει. Δὲν πρόκειται νά μοῦ
κάνη τίποτα τὸ τέρας! Κύ-
ταξε!

Καθὼς τὰ χέρια του εἶναι
καρφωμένα στὰ πλευρά του,

τὸ ἡλιακὸ πιστόλι του εἶναι
στραμμένο πρὸς τὰ κάτω,
πρὸς τὸ ζελατινωδὲς κορμί
τοῦ τέρατος!

"Ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο τρα-
βάει τὴ σκανδάλη. Μιά δυνα-
τὴ λάμψη ἡλιακοῦ φωτὸς ἀγ-
γίζει τὸ πλάσμα τοῦ σκότους.

Τὸ σφίξιμο τῶν πλοκαμιῶν
χαλαρώνεται καὶ τὸ τέρας συ-
σπᾶται φριχτά. "Επειτα, σθί-
νει σιγά - σιγά, γίνεται πάλι
ἱσκιος καὶ χάνεται!

"Η 'Αστραπή καὶ ὁ "Ελλη-
νας εἶναι πάλι ἐλεύθεροι, ὄρ-
θιοι μπροστὰ στοὺς σπῆτι τοῦ
"Υπεράνθρωπου. "Αν δὲν ἦταν
τὸ λαχάνισμα, ποῦ τοὺς εἶχε
προκαλέσει τὸ σφίξιμο τῶν
πλοκαμιῶν, θά εἶχαν τὴν ἐν-
τύπωσι πὼς εἶχαν ἀπλῶς δῆ-
ξιν ἕνα κακὸ ὄνειρο!

— Φτηνά τὴ γλυτώσαμε!,
λέει ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. "Ε-
λα τώρα, 'Αστραπή! Πάμε
στὸν Κυβερνήτη...

"Απογειώνονται καὶ πετοῦν
μὲ μεγάλη γρηγοράδα, κρα-
τῶντας ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ
ἄλλου, μέσα στὰ μαύρα σκο-
τάδια τῆς αἰώνιας νύχτας...

"Ο Νάνες... ἀγριεύει!

ΤΟ μεταξὺ μέσα
σ' ἕνα διαμέρισμα, στὴν κορυ-
φὴ ἐνὸς οὐρανοξύστη, ὅπου
ἔχουν καταφύγει ὁ "Υπεράν-
θρωπος, ἡ "Ελσα, ὁ Κεραυ-
νός, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσι-
πιτσιπί, συμβαίνουν τρομακτι-
κὰ πράγματα.

"Ο "Υπεράνθρωπος μὲ τὸ
«ἀτομικὸ» πιστόλι στὸ χέρι

είναι καθισμένος κοντά στην "Ελσα μαζί με τον Κεραυνό. Δέ φοβάται για τον έαυτό του, βέβαια!

Είναι σέ θέσι νά παλέψη καί νά υπερασπίση τόν έαυτό του καί, στο κάτω - κάτω, νά απογειωθῇ γιά νά γλυτώσῃ ἀπό τὰ πλάσματα τοῦ σκότους!

Ἀνησυχεῖ ὅμως γιά τήν "Ελσα, καθώς καί γιά τόν Κοντοστούπη καί τόν Τσιπιτοίπ. Γι' αὐτό μένει ἐκεῖ, ἀγρυπνος, μέ τὸ «ἀτομικό» πιστόλι στο χέρι καί μέ τὸ δάχτυλο στή σκανδάλη! Ὁ Κοντοστούπης μέ τόν Τσιπιτοίπ στέκεται στο παράθυρο μέ τὸ πρόσωπο κολλημένο στο τζάμι.

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ κι' ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾷ!, μουρμουρίζει τρέμοντας ὁ νάνος. Κύτταξε ἐκεῖ, Τσιπιτοίπ! Πῶ, πῶ, πῶ, μανούλα μου! Ἕνας ἱσκιος σαλεύει καί γίνεται Ζωντανὴ Παγίδα! Ὡχ, ἦ καρδούλα μου! Θὰ πάθω συγκοπή! Νὰ κι' ἄλλο ἓνα τέρας! Κυνηγáει ἓναν ἄνθρωπο! Χριστουλάκη μου!

— Κοντοστούπη!, φωνάζει αὐστηρὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Φύγε ἀπὸ τὸ παράθυρο! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νά παρακολουθῇς τὰ τρομερὰ αὐτὰ πράγματα! Δὲν εἶναι ὥρα γιά λιποθυμίες!

— Ἔ; κάνει ὁ νάνος προσβεβλημένος. Τί; Λιποθυμίες; Θέλεις νά πῇς ὅτι ἐγὼ θὰ λιποθυμήσω ἐπειδὴ μερικά... παλιοχτάποδα βγήκαν νά κάνουν σουλάτσο; Χά, χά, χά!

Ἄμ' δὲ μέ ξέρεις καλά. Ὑπεράνθρωπε! Ἔτσι μούρχεται, γιά νά σοῦ ἀποδείξω ποιὸς εἶμαι, νά σαλτάρω ξέω, νά πιάσω κανένα ἀπὸ τὰ παλιοχτάποδα τοῦ Φάουστ καί νά τὸ κάνω... κρασᾶτο! Νομίζεις ὅτι ἐγὼ, ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης, ὅ... Κύριε Ἐλέησον! Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος...

— Τί ἔπαθες, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Κεραυνός.

— Κυ... Κυ... Κύτταξε ἐκεῖ στή γωνιά!

Γυρίζουν ὅλοι καί βλέπουν ἓναν ἱσκιο νά σχηματίζεται ἐκεῖ καί νά σαλεύῃ παράξενα, πάνω στο πάτωμα.

Γοργά, καί πρὶν προλάβουν νά συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους, ὁ ἱσκιος πῆζει καί μεταβάλλεται σὲ μιά... Ζωντανὴ Παγίδα!

— Ἄγιε Ὀνούφριε, προστάτη μου!, ξεφωνίζει ὑστερικά ὁ νάνος. Ποῦ νά πάω; Ποῦ νά κρυφτώ; Ποῦ νά τρυπώσω; Τὸ προσέβαλαν, φαίνεται, τὰ λόγια μου κι' ἦρθε νά μοῦ... ζητήσῃ τὸ λόγο! Ὁχι, χταποδάκι μου! Δὲ μιλοῦσα σοβαρὰ ὅταν εἶπα ὅτι θὰ σὲ κάνω κρασᾶτο! Ἀστειευόμουν! Ἐσὺ εἶσαι τὸ πιὸ ὁμορφο πλάσμα τοῦ κόσμου! Εἶσαι...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πιέζει τὴ σκανδάλη μιά, δύο, τρεῖς φορές. Ἡ Ζωντανὴ Παγίδα, χτυπημένη ἀπὸ τὴ διασπαστικὴ δύναμι τοῦ «ἀτομικοῦ» πιστολίου, μένει ἀσάλευτη, μισοπαράλυτη ἀπὸ τὸ χτύπημα.

— Χά!, κάνει ὁ Κοντοστούπης παίρνοντας πάλι θάρρος. Εἶδες τί ἔπαθες, παλιοχτάπο-

δο; *Ηρθες νά μου κάνης τόν παλληκαριᾶ, ξ; Εὐτυχῶς γιὰ σένα, πού ὁ Ὑπεράνθρωπος πρόλαβε καί σουρριξε μέ τὸ πιστόλι, γιατί, ἂν σ' ἐπιανα στά χέρια μου, θά σ' ἔκανα νά... "Ωχ! Χάνομαι! Μ' ἀρπάξανε μπαμπέσικα!

Μιά ἄλλη Ζωντανή Παγίδα εἶχε ξαφνικά δημιουργηθῇ καί τῷ ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ Κοντοστούπη!

Τὰ πλοκάμια τοῦ πλάσματος τοῦ σκότους τυλίγουν τὸ νάνο καί τὰ στόματά του ἀνοίγουν γιὰ νά τὸν καταβροχθίσουν!

*Ἡ Ἀστραπή γυρίζει καί ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ἑλ Γκρεκί

— Ἀνακαλῶ!, οὐρλιάζει ὁ δυστυχισμένος. Ἀφησέ με, χταπούακι μου, καί σοῦ ὑποσχομαι νά μὴ σέ... πειράξω καθόλου! Βοήθεια! Ίιευαίνω! "Ωχ ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει τὸ πιστόλι καί τραβάει τὴ σκανδάλη. Τὰ πλοκάμια τῆς Ζωντανῆς Παγίδας χαλαρώνουν τὸ σφίξιμό τους. Ὁ Κεραυνὸς ἀρπάζει τὸν νάνο καί τὸν ἐλευθερώνει.

Ὁ Κοντοστούπης πέφτει μισολιπόθυμος καί μισότρελλος ἀπὸ τὴν τρομάρα του σ' ἓνα ντιθάνι καί ἀρχίζει νά... μετράη τὰ μέλη τοῦ σώματός του:

— Ἐχω δυὸ πόδια, ἄρα δέ λείπει κανένα! Ἐχω δυὸ χέρια, ἐντάξει! Ἐχω ἓνα κεφάλι... Γιατί ἓνα; Ἐνα πρέπει νάχω ἢ δύο; Ἀφοῦ ἔχω δυὸ πόδια καί δυὸ χέρια, γιατί ἔχω... ἓνα κεφάλι; Τσιπιτσιπί, ἓνα κεφάλι εἶχα πρίν... παλέψω μέ τὸ γιγάντιο αὐτὸ τέρας ἢ δύο;

— Ντύο!, ἀπαντᾷ ὁ Τσιπιτσιπί κοροϊδευτικά.

— "Ωχ, συμφορά μου!, φωνάζει ὁ νάνος. Μοῦ λείπει τὸ ἓνα μου κεφάλι! Μοῦ τῶφαγε τὸ τέρας! Πεθαίνω! Ἐμείνα μ' ἓνα κεφάλι!

Οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν καμμιὰ ὄρεξι νά γελάσουν μέ τὰ κωμικά καμώματα τοῦ πανικόβλητου Κοντοστούπη.

Τὸ πάτωμα τοῦ δωματίου ἔχει γεμίσει τώρα ἀπὸ ἱσκιούς, πού σαλεύουν καί μεταβάλλονται σὲ πλάσματα τοῦ σκότους!

Τὰ πλοκάμια μιᾶς Ζωντανῆς Παγίδας τοὺς τύλιξαν ξαφνικά!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος στρέφει γοργὰ τὸ «ἀτομικὸ» πιστόλι πρὸς κάθε κατεύθυνσι καὶ τραβάει ἀπανωτὰ τὴ σκανδάλη!

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ συγκρατήσῃ τὸ κῦμα τῶν φριχτῶν τεράτων! Εἶναι ἀναγκασμένος νὰ προσέχῃ γιὰ νὰ μὴ χτυπήσῃ κανέναν ἀπὸ τοὺς δικούς του καί, ὅσο νὰ χτυπήσῃ ἓνα - ἓνα ὅλα τὰ πλάσματα, τὰ πρῶτα ἔχουν συνέλθει ἀπὸ τὸ χτύπημα καὶ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ξαναρχίσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχή!

Πλοκάμια ἀπλώνονται γιὰ νὰ ἀρπάξουν τὴν "Ελσα καὶ ὄλους τοὺς ἄλλους! "Αγρία μάτια τοὺς κυττάζουν σατα-

νικά. "Απληστοι στόματα ἀνοιγοκλείνουν ἀπαίσια!

Τὸ τέλος πλησιάζει! "Ενα φριχτὸ καὶ ἀπάνθρωπο τέλος!

Ἡ ἐξαφάνισι
τῆς Ἀστραπῆς!

ΑΦΝΙΚΑ τὸ κλειστὸ παράθυρο γίνεται συντρίμμια καὶ μιὰ γαλανόλευκη μορφή μπαίνει στὸ δωμάτιο πετώντας.

Εἶναι ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ἕλληνας Ὑπεράνθρωπος, ὁ ἀτρόμητος καὶ μεγαλοφυὴς προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος.

‘Από τὸ πιστόλι πού κρατάει στὸ χέρι, λάμπεις τεχνητοῦ ἡλιακοῦ φωτός ἀναπηδῶν καὶ χτυποῦν τὰ τερατώδη ὄντα τοῦ σκοταδιοῦ!

Οἱ Ζωντανές Παγίδες συσπῶνται καὶ σθίνουν! Γίνονται ἴσκιος καὶ χάνονται!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο προσγειώνεται ἀνάμεσα στοὺς φίλους του, πού τὸν ὑποδέχονται μὲ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη.

— Συγχαρητήρια, ‘Ελληναί!, λέει ὁ ‘Υπεράνθρωπος σφίγγοντάς του τὸ χέρι. Κατάρθωσες πάλι νὰ θρῆς τὸ τρωτό τους σημείον καὶ νὰ κατασκευάσης κιόλας τὸ κατάλληλον ὄπλον!

— Μπράβο, ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει κι’ ὁ Κοντοστούπης πού τρέμει ἀκόμα. ‘Εξώντωσες τίς Ζωντανές Παγίδες μέσα σὲ λίγες στιγμές! Καὶ ἤρθες στὴν ὥρα, ἀπάνω πού ἤμουν ἔτοιμος νὰ ριχτῶ ἐναντίον τους καὶ νὰ τὰ... φάω ζωντανὰ τὰ παλιοχτάποδα!

Γελοῦν ὅλοι. ‘Ο Κεραυνὸς λέει:

— Ποῦ εἶναι ἡ ‘Αστραπή; ‘Εφυγε γιὰ νὰ γυρίσῃ κοντά σου, ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Δὲν σὲ θρῆκε;

‘Ο ‘Ελληνας κυττάζει ξαφνιασμένος γύρω.

— Δὲν μπήκε ξοπίσω μου ἡ Ντιάνα; λέει μὲ φωνὴ γεμάτη ἀνησυχία. Περίεργο! ‘Ερχόμαστε μαζὶ ἐδῶ, ἀφοῦ πήγαμε πρῶτα στὸν Κυβερνήτη τῆς Νέας ‘Υόρκης! Πετοῦσε πίσω μου... καί...

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι ἀπογειώνε-

ται καὶ θγαίνει πετώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο. ‘Ο ‘Υπεράνθρωπος τὸν ἀκολουθεῖ.

Κυττάζουν γύρω. Τίποτα! ‘Η ‘Αστραπή δὲ φαίνεται πούθενά!

— Περίεργο!, μурμουρίζει πάλι ὁ ‘Ελληνας. Τί μπορεῖ νὰ τῆς συνέβη; ‘Ας ἀφήσουμε τὸν Κεραυνὸ μὲ τὴν ‘Ελσα καὶ τοὺς ἄλλους κι’ ἄς ψάξουμε νὰ τὴν θροῦμε! Φοβᾶμαι πολὺ γιὰ τὴν Ντιάνα, ‘Υπεράνθρωπε! ‘Απὸ ἓναν ἀντίπαλον σὰν τὸν Δόκτορα Φάουστ δλα πρέπει νὰ τὰ περιμένη καί νεις!

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει πίσω στὸ δωμάτιο, δίνει στὸν Κεραυνὸ τὸ ἡλιακὸ πιστόλι καὶ τοῦ λέει:

— ‘Εγὼ κι’ ὁ πατέρας σου θὰ ψάξουμε νὰ θροῦμε τὴν ‘Αστραπή. ‘Εσὺ μὲ τὴ μητέρα σου καὶ τοὺς ἄλλους μπορεῖτε νὰ γυρίσετε στὸ σπίτι. Μὲ τὸ πιστόλι πού σοῦ ἔδωσα δὲν διατρέχετε κανένα κίνδυνον!

Καὶ θγαίνει πάλι πετώντας ἀπὸ τὸ παράθυρο.

**‘Ο Μανδύας
τοῦ Σκότους**

ΥΟ ὁλόκληρες ὥρες ψάχνουν ὁ ‘Υπεράνθρωπος κι’ ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο γιὰ νὰ θροῦν τὴν ‘Αστραπή. ‘Η καρδιά τοῦ ‘Υπεράνθρωπου ματώνει γιὰ τὴν ἀγαπημένη του κορούλα. Εἶναι γεμάτος ἀγωνία, γιατί ξέρει ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ ἔχει νὰ κἀν μ’ ἓναν ἀσύλληπτον καὶ σατανικόν

ἀντίπαλο, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἡ δύναμί του δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα!

— Ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι κι' αὐτὸς σκυθρωπὸς καὶ ἀπελπισμένος. Τώρα, πού ἡ Ντιάνα ἔχει χαθῇ, καταλαβαίνει πόσο μεγάλος εἶναι ὁ ἔρωτάς του γιὰ τὴν Κόρη τοῦ 'Υπεράνθρωπου! 'Η ζωὴ γι' αὐτὸν χάνει κάθε νόημα, ἀκόμα καὶ στὴ σκέψι ὅτι δὲν πρόκειται ἴσως νὰ ξαναδῇ τὴν ἀγαπημένη του!

— Πρέπει νὰ τὴν θροῦμε, λέει στὸν 'Υπεράνθρωπο. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω ὅτι ἡ Ντιάνα δὲ θρίσκεται στὴ ζωὴ! "Ισως, μάλιστα, νὰ μὴν ἔχῃ πάθει τίποτα, ἀλλὰ νὰ παρακολουθεῖ ἀπλῶς αὐτὴ τὴ στιγμή τὸν Φάουστ ἢ κάτι ἄλλο!

— Ὁ 'Υπεράνθρωπος, κουνώντας μὲ ἀπόγνωσι τὸ κεφάλι του, πιέζει ἓνα κουμπάκι τοῦ ρολογιοῦ - ραδιοπομποῦ, πού ἔχει περασμένο στὸ χέρι του. Μὲ τὸν μικροσκοπικὸ αὐτὸ ραδιοπομπό, οἱ 'Υπεράνθρωποι μποροῦν νὰ κουβεντιάσουν μεταξύ τους ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ κόσμου στὴν ἄλλη.

— 'Εδῶ 'Υπεράνθρωπος!, λέει. Καλῶ τὴν 'Αστραπή! 'Αστραπή, πού εἶσαι; 'Απάντησέ μου!

Τὸ ρολοῖ - ραδιοπομπὸς μένει σιωπηλό. Καμμιά φωνὴ δὲν ἀπαντᾷ στὴν ἔκκλησί του.

Ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου συνεχίζει:

— 'Εδῶ 'Υπεράνθρωπος! Καλῶ τὴν 'Αστραπή! Καλῶ τὴν 'Αστραπή!

Καὶ τότε μέσα ἀπὸ τὸ ρολογάκι - ραδιοπομπὸ ἀκούγεται μιὰ φωνὴ νὰ λήῃ κοροϊδευτικά:

— Κούκου!

Τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέβες τοῦ 'Υπεράνθρωπου καὶ τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. 'Η φωνὴ πού εἶχε προφέρει τὴ λέξι αὐτὴ ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ... Δόκτορος Φάουστ!

— 'Εμπρός!, φωνάζει ὁ 'Υπεράνθρωπος. 'Εδῶ 'Υπεράνθρωπος! 'Εσὺ εἶσαι, Δόκτωρ Φάουστ; 'Απάντησέ μου!

Μὰ ὁ ραδιοπομπὸς μένει τώρα ἐντελῶς σιωπηλός! Δὲν ἀκούγεται οὔτε τὸ κοροϊδευτικὸ ἐκεῖνο «κούκου»!

* * *

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη πίκρα, ὁ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πετάει πρὸς τὸ μαῦρο οὐρανὸ μέσα στὴν κατασκότεινὴ νύχτα.

Εἶναι ἀπελπισμένος γιὰ τὴν τύχη τῆς Ντιάνας! Εἶναι φανερό ὅτι τὸ κορίτσι εἶχε πέσει στὰ χέρια τοῦ διαβολικοῦ Φάουστ, πού εἶχε σίγουρα θρῆ κάποιον τρόπο νὰ τὴν ἐξοντώσῃ!

Ὁ 'Ελληνας θέλει νὰ πεθάνῃ τώρα! 'Η ζωὴ γι' αὐτὸν εἶναι ἄδεια καὶ ἄχαρη, χωρὶς τὴν ἀγαπημένη του! Θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ καὶ νὰ πάῃ νὰ θρῆ τὴν Ντιάνα στὸν ἄλλον κόσμον, ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε ἔγκλημα, οὔτε μῖσος οὔτε κακία!

Πρὶν πεθάνῃ ὅμως, θέλει νὰ προσφέρῃ μιὰ τελευταία ὑπηρεσίαν στὴν 'Ανθρωπότητα. Καταβάλλει μιὰ τελευταία

προσπάθεια νά τήν απαλλάξει από τὸ αἰώνιο, μαῦρο σκοτάδι, στὸ ὁποῖο τὴν εἶχε καταοικιάσει ὁ Φάουστ!

Σκιζει τὸν ἀέρα μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα, πετώντας πρὸς τὰ πάνω. Κάτω, οἱ φωτισμένες πόλεις σθῆνουν σιγά - σιγά καὶ δὲν ὑπάρχει πιά γύρω ἀπὸ τὸν Ἑλληνα, παρὰ μόνο σκοτάδι, πυκνὸ σκοτάδι!

Ἐξακολουθεῖ νά ἀνεβαίνει, νά ἀνεβαίνει, νά ἀνεβαίνει!

Ξαφνικά, ἓνα ἀπίστευτα ἐκτυφλωτικὸ φῶς τὸν χτυπάει καταπρόσωπο, κάνοντας τὰ μάτια του νά πονέσουν καὶ νά κλείσουν θαμπωμένα!

Σταματάει τὸ πέταμα του καὶ ἀνοίγει σιγά - σιγά τὰ μάτια του.

Αὐτὸ ποὺ βλέπει ἀποσπάει μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, λάμπει ὁ ἥλιος καὶ τ' ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι, σ' ὅλη τους τὴ μεγαλοπρέπεια καὶ τὴ λάμπρότητα!

Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του, ἀπλώνεται γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ ἓνα μαῦρο στρώμα πυκνῶν ἀερίων, ἓνας συμπαγὴς μανδύας ἀπὸ σκοτάδι!

Δὲν εἶχαν, λοιπόν, πάθει τίποτα ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἄστρα, καὶ ἡ Γῆ δὲν εἶχε ἀλλάξει τὴν πορεία της! Ἀπλοῦστατα, ὁ Δόκτωρ Φάουστ εἶχε — μὲ κάποιον σατανικὸ ἀλλά καὶ μεγαλοφυῆ τρόπο — τυλίξει τὴ Γῆ μ' ἓνα φοβερό σύννεφο ποὺ εἶναι τόσῳ

πυκνὸ, ὥστε καμμιά φωτεινὴ ἑκτίνα δὲν μπορούσε νά τὸ διαπεράσει!

Ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο χα μιλῶν καὶ ἀφήνει τὸ κορμί του νά μισοχωθῇ μέσα στὰ μαῦρα ἀέρια. Ἀπὸ μιὰ τσέπη του θγάζει ἓνα κουτάκι, ξεβιδώνει τὸ σκέπασμά του, τὸ ἀφήνει νά γεμίσει ἀπὸ τὰ ἀέρια καὶ τὸ ξανασκεπάζει βιδώνοντάς το σφιχτά!

Ἐπειτα, γέρνει τὸ κορμί του πρὸς τὰ κάτω καὶ βυθίζεται μέσα στὰ σκοτάδια, ταξιθεύοντας σὰν βολίδα, πρὸς τὴν κατασκότεινὴ ἐπιφάνεια τῆς Γῆς!

Κρατάει τώρα τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ μυστηρίου. Θά μπορούσε νά φτάσει ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη καὶ νά λύσει τὸ αἰνίγμα, σώζοντάς δολόκληρὴν τὴν ἀνθρώπινη;

«Ἐδῶ, Δόκτωρ Φάουστ!»

ΤΕΛΕΙΩΤΕΣ ὄ-

ρες ὁ Ἑλ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι κλεισμένοι μέσα στὸ ἐργαστήριό του, κάνοντας πειράματα τῶνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο.

Τὸ κορμί του εἶναι τσακισμένο ἀπὸ τὴν κούραση, μὰ ὁ ἀδάμαστος Ἕλληνας συνεχίζει ἐπίμονα καὶ ἀποφασιστικὰ τὸν ἀγῶνα του ἐναντίον τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους.

Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἐργαστηρίου, εἶναι καθισμένοι ὅλοι οἱ φίλοι του — ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του Ντιάνα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κραταεῖ

ένα ήλιακό πιστόλι στο χέρι και, κάθε φορά που ένας Ίσκιος σχηματίζεται στο πάτωμα και μια Ζωντανή Παγίδα παίρνει μορφή, πιέζει τη σκανδάλη στέλνοντας έτσι το τέρας πίσω, στα σκοτάδια από τα όποια γεννήθηκε!

Ο Κοντοστούρης, τρέμοντας σαν θρεγμένο γατί, μур μουρίζει προσευχές για την Ντιάνα και για την επιτυχία των προσπαθειών του. Έλ Γκρέκο.

— Θεούλη μου!, τραυλίζει σιγανά. Κάνε να ξαναγυρίση η Ντιάνα κοντά μας! Η καρδιά μου είναι ματωμένη! Στα γόνες χοντρές σαν... καρύδια στάζουν από αυτήν! Κάνε να ξαναδω την Ντιάνα κι' ως πεθάνω την ίδια στιγμή! Και κάνε τον Έλληνα να διαλύση τα σκοτάδια για να γλυτώσουμε από αυτά τα... παλιοχτάποδα! Κάνε μόνο λίγο γρήγορα, Θεέ μου, πρίν... χάσω την υπομονή μου και κάνω κανένα κακό στη Νέα Ύδρη! Θέλω... Ωχ! Χάνομαι! Χαλάει ο κόσμος! Καήκαμε!

Πραγματικά, κάτι καταπληκτικό είχε συμβή!

Ένα δυνατό φως σκόρπισε ξαφνικά τα σκοτάδια!

Τα φώτα που είναι αναμμένα μέσα στα δωμάτια φαίνονται τώρα χλωμά! Από το άνοιγμα του παραθύρου, οι φίλοι μας βλέπουν δυνατό, χρυσό φως του ήλιου να πέφτει σαν καταρράκτης και να φωτίζει ολόκληρη την πόλη

της Νέας Ύδρης και τα θούνα γύρω!

Ο ούρανός γίνεται πάλι γαλανός και καθαρός!

Το θαύμα είχε συντελεσθή! Ο μεγαλοφυής Έλληνας ένίκησε και πάλι το διαβολικό άνθρωπο του Μίσους, τον Λόκτορα Φάουστ!

Πάνω στο τραπέζι των πειραμάτων, μια μικρή συσκευή δουλεύει θουίζοντας σιγανά. Ο Έλ Γκρέκο γυρίζει ένα διακόπτη και η συσκευή παύει να θουίζει.

Ο Ύπεράνθρωπος τον κυττάζει κατάπληκτος.

— Μά πώς...

— Με τη συσκευή αυτή, έξηγει ο Έλληνας, κατώρθωσα να προκαλέσω από μακριά συμύκνωσι των μαύρων αερίων, με τα όποια ο Φάουστ είχε τυλίξει τη Γη! Έτσι το στρώμα, που έμποδιζε τις ακτίνες του ήλιου να περάσουν, διαλύθηκε! Αυτή τη στιγμή, σ' όλο τον κόσμο, τα πλάσματα του σκότους, τα φριχτά τέρατα του Φάουστ, οι Ζωντανές Παγίδες, που τόση συμφορά προκάλεσαν, πεθαίνουν και σβήνουν γοργά!

Ο θρίαμβος του Έλ Γκρέκο είναι μεγάλος. Κι' όμως το πρόσωπό του είναι συννεφιασμένο από μια έκφρασι πίκρας και λύπης. Η αγαπημένη του Ντιάνα δεν είναι εκεί για να χαρή για το θρίαμβό του και να του δώση νέες δυνάμεις για νέους αγώνες! Η Ντιάνα...

Μιά φωνή, που θγαινεί από κάποιους ισχυρούς αόρατους πομ-

πούς, διακόπτει τούς πένθιμους στοχασμούς του:

«Έδω, Δόκτωρ Φάουστ!

Καλῶ τὸν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!

Με άκούς;»

‘Ο “Ελληνας άναπηδά:

«Σε άκούω!»

«Κατέστρεψες πάλι τὰ σχέδια μου, άτιμ! “Ελληνας! γρῦλλίζει ὁ Φάουστ. “Εσῶσες πάλι τὴ Γῆ! Δὲ μὲ νοιάζει ὅμως, γιατί ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς ἐκδικήσεώς μου! Κρατῶ στὰ χέρια μου τὴν Ντιόνα! Δὲν πρόκειται νὰ τὴν σκοτώσω! Θὰ τὴν ἀφήσω ἀπεναντίας ἐλευθέρη! “Όταν θὰ συναντη-

θῇτε ὁμως... φυλάξου! Γιατί ἡ “Αστράπη θὰ ἀνήκει στοὺς Ὑπεράνθρωπους τοῦ Κακοῦ! Θὰ εἶναι πῶς κακὴ κι’ ἀπὸ τὴ Σατοῦρνα! Χό, χό, χό, χό!»

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ ‘Ελ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι’ ἡ “Ελσα μένουν ἀσάλευτοι, παγωμένοι ἀπὸ τὴ φριχτὴ εἶδησι ποὺ ἀκουσαν!

Ξαφνικά, ἕνας κρότος τοὺς κάνει νὰ γυρίσουν.

Εἶναι ὁ Κοντοσοῦτης, ποὺ ἔπεσε λιπόθυμος στὸ πάτωμα μ’ ἓναν ὑπόκωφο γδοῦπο!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ‘Ελληνικό κείμενο ὑπὸ Θάνου ‘Αστρίτη

‘Αποκλειστικότητα: «Ὑπεράνθρωπος». ‘Απαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

Ι. ΛΑΒΟΝ, Κοζάνη: Δίκιο ἔχεις. Χιλιάδες ‘Ελληνόπουλα περιμένουν μὲ αγωνία κάθε Τρίτῃ τὸν «Ὑπεράνθρωπο» γιὰ νὰ διαβάσουν τὰ κατορθώματα τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. * ΚΩΝ. ΑΥΓΕΡΟΠΟΥΛΟΝ, Κουκάκι: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ συγχαρητήρια. * ΓΕΩΡΓΙΟΝ καὶ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΠΡΕΚΑΝ, ‘Αθήνα: Τὰ μπλιετάρια σας ἦσαν χαριτωμένα. * ΣΠΥΡ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ, ‘Αθήνα: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη συγχαρητήριά σου γιὰ τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. * ΧΑΡΙΣΗΝ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ‘Αθήνα: ‘Ο Ὑπεράνθρωπος κι’ ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο συνεργάζονται στενά καὶ ἡ νίκη ἀνήκει πάντα καὶ στοὺς δύο. Στείλε τὸ ἀντίτιμό τους καὶ θὰ σοὺ στείλουμε μὲ ταχυδρομικὸ δέμα τὰ προηγούμενα τεύχη. Οἱ τόμοι κοστίζουν 20.000 ὁ καθένας (τεύχη 1—5, 9—16, 17—24). Γιὰ τὰ ταχυδρομικά θὰ στείλῃς 1.000. * Δ. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΝ, Λεδάδεια: Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ θερμὰ λόγια σου καὶ τὴν υποστήριξί σου. * ΑΝΔΡ. ΚΑΛΑ-

ΜΠΟΚΗΝ. ‘Αρταν: Τὸ τέλος τοῦ Σατοῦρ καὶ τῆς Σατοῦρνας πλησιάζει. Μείνε ἥσυχος. * ΑΝΤ. ΚΩΝ. ΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ, Βόλον: Τὸ ὥρατο γράμμα σου μὲ εὐχαρίστησε πολὺ. Θὰ λάβῃς κι’ ἐσὺ τὸ ‘Ε ν θ ὁ μ ι ο τοῦ «Ὑπεράνθρωπου». * ΦΙΛΩΤΑΝ ΚΥΡΑΝΟΝ, Κοζάνη: ‘Ο ἐνθουσιασμός σου γιὰ τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι συγκινητικός. Νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι τὸν νοιώθουν ὅλα τὰ ‘Ελληνόπουλα. * Γ. ΜΟΥΡΟΥΚΗΝ ‘Αθήνα: Τὸ καλογραμμένον γράμμα σου ἦταν μιά θαθεῖα ἱκανοποίησι γιὰ τὴν συγγραφέα τοῦ «Ὑπεράνθρωπου». * Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Βόλον: ‘Η συγκίνησί μου εἶναι μεγάλη. Τὰ συγχαρητήριά σου καὶ τὰ ὥραϊα λόγια σου γιὰ τὸν ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ κάνουν νὰ ...περηφανεύομαι! * ΠΕΤΡΟΝ ΛΑΜΠΡΟΥ, Ναύπλιον: Πράγματι! ‘Ο συμπατριώτης μας ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ξεσήκωσε ἓνα κύμα ἐνθουσιασμοῦ στὰ ‘Ελληνόπουλα ἀπ’ ἄκρῃ σ’ ἄκρῃ τῆς ‘Ελλάδος. * Γ. ΛΟΥΤΡΙΔΗΝ, Παγκράτι. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. *

ΚΩΝ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ, Καλλιθέα: Οι ήρωες που αναφέρεις δεν έχουν πρώτα σημεία. * **ΑΝΤ. ΣΤΕΛΛΑΝ,** Ταμπουρία: Εύχαριστώ για τα συγχαρητήρια σου. * **ΣΤΑΜ. ΧΑΩΜΟΥ ΔΗΝ,** Αιγάλεω: Το γράμμα σου ήταν μία εύχαριστησί για μένα με τα καλά λόγια του. * **Γ. ΜΟΥΛΑ-ΔΕΛΗΝ,** Αθήνα: Εύχαριστώ για τον ένθουσιασμό που εκφράζεις στο γράμμα σου. * **Γ. ΤΖΑΝΝΑΚΟΝ,** Γούθειο: Σ' εύχαριστώ και σένα για τα ωραία σου λόγια. Θα πάω το Έ ν θ υ μ ι ο. * **Γ. ΚΙ-ΖΙΔΗΝ,** Σύρον: Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία σου και ό ένθουσιασμός σου με ικανοποίησε. * **Ν. ΚΟΛΛΙΑΝ,** Αθήνα: Το γράμμα σου ήταν συγκινητικό. Ίδιαίτερα όμως με εύχαρίστησε ή προσήλωσή σου στα μαθηματά σου. * **ΔΗΜ. ΜΠΑ-ΚΟΠΟΥΛΟΝ,** Αίγιον: Ό κ. 'Αστρίτης σου στέλνει τις εύχαριστίες του για τό θαυμασμό σου. * **ΓΡΗΓ. ΤΟΥΡΛΑΚΗΝ,** Αίγιον: Εύδοια: Μεινε κι' έσύ ήσυχος. Θάρρη ή μέρα που ό Σατούρ κι' ή Σατούρνα θα νικηθούν. * **ΠΑΝΑΓ. ΚΟΥΛΟΥ-ΜΕΝΤΑΝ,** Μεσσήνη: Ό κ. 'Αστρίτης σέ εύχαριστέι για τα συγχαρητήρια σου για τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο. 'Η ύποστήριξή του περιοδικού μας έκ μέρους σου είναι αξιόπαινη. * **Κ. ΤΣΟΝΑΤΟΝ,** Λιανοκλαδί: Την υπερηφάνεια που νοιώθει για τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο τη νοιώθει ολόκληρη ή νεολαία της 'Ελλάδος. * **ΕΜΜ. ΤΙΤΑΚΗΝ,** Αρχάνες: Για τα θερμά σου συγχαρητήρια εύχαριστώ πολύ. * **Ι. ΜΑΥΡΙΔΗΝ,** Αθήνα: Ό Δόκτωρ Φάουστ είναι μία μεγαλοφυία του Κακού, που τώρα τελευταία αποφάσισε να χρησιμοποιήση τον Σατούρ και τη Σατούρ-

να στον αγώνα του έναντιόν της 'Ανθρωπότητας. * **ΑΝΑΣΤ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΝ,** Κ. Πετράλωνα: Εύχαριστώ για τα λόγια σου. Ό Κοντοστόλης σου στέλνει χαιρετίσματα! * **ΣΤΕΡΓΙΟΝ ΒΕΛΑΝΗΝ,** Άλμυρόν: Ό κ. 'Αστρίτης σέ εύχαριστεί για τα γεμάτα θαυμασμό λόγια σου και σου υπόσχεται να κάνει τον 'Υπεράνθρωπο όλο και πιό συναρπαστικό. Όσο για έκείνα που γράφει κάποιο άλλο έντυπο για μας, είναι μόνο για γέλια. Ό 'Υπεράνθρωπος' δέ φοβάται κανένα, γιατί έχει διπλάσιους ανανήλωτες άπ' όλα τ' άλλα παιδικά έντυπα μαζεμένα! * **ΠΡΟΣΤΑΤΗΝ ΦΤΩΧΩΝ ΚΑΙ ΑΔΙΚΗΜΕΝΩΝ,** Αθήνα: Εύχαριστώ για τον ένθουσιασμό σου. Εύχομαι τα δνείρά σου να πραγματοποιηθούν μιά μέρα. * **ΣΤΕΛΙΟΝ ΚΟΝΙΟΡΑΟΝ,** Ν. Κόσμον: Έχεις δίκιο. Κανένα παιδικό έντυπο δέν μπορεί να συγκριθι ή με τον 'Υπεράνθρωπο. * **ΔΗΜ. ΚΕΡΑΣΙΩΤΗΝ,** Χαροκόπου: Εύχαριστώ για τα θερμά σου λόγια. Το τεύχος έστάλη. * **ΠΕΤΡΟΝ ΦΥΤΡΟΝ,** Ν. Κόσμον: Εύχαριστώ για τα συγχαρητήρια. * **ΤΡΙΑΝΤ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ,** Πειραιά: Το γράμμα σου ήταν ένας ύμνος πρὸς τον 'Υπεράνθρωπο, τά παιδιά του και τό φημισμένο 'Ελληνόπουλο, τον Έ λ Γ κ ρ έ κ ο! Ό Κοντοστόλης είναι.. θυμωμένος που δέν τον άνέφερες μεταξύ των μεγάλων ήρώων! Άν συνανθώτε, λέει, καμιά φορά, θά... * **ΜΑΡΚΟΝ ΓΚΟΥΜΑΝ,** Αθήνα: Οι ήρωες του περιοδικού σέ εύχαριστούν για τα χαιρετίσματά σου. Ό Κοντοστόλης λέει ότι δέν... δέχεται όποδείξεις!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δέ θα άπάντησω ιδιαίτερώς στα γράμματα, που περιέχουν μόνο τη διεύθυνση του άποστολέως για τό πρωτοχρονιάτικο ΕΝΘΥΜΙΟ. Είναι τόσο πολλά ώστε θα γέμιζε ολόκληρο τό περιοδικό!

Οί τέμει του «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1-8 — Β' (τεύχ. 9-16) — Γ' (τεύχ. 17-24)

και Δ' (τεύχ. 25-32)

πωλούνται στα προσωρινά γραφεία μας

ΛΕΚΚΑ 23

άντι δρχ. 20.000 έκαστος

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ
ΕΝΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἑβδομαδιαῖον Περιοδικόν

Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 35 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγουμένα τεύχη πωλοῦντα
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆνο
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβασματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι,

Καταπληκτικὸ, συναρπαστικὸ καὶ γοητευτικὸ θὰ εἶναι
τὸ τεύχος 36 ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα με-
τὸν τίτλο:

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κ ι ὁ Κεραυ-
νὸς διεξάγουν ἓνα σκληρὸ, γιγάντιο ἀγῶνα γιὰ νὰ σώ-
σουν τὴν ἀγαπημένην τους Ἀστραπὴ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ
Δόκτορος Φάουστ!

Ἐπίσης στὸ τεύχος 36, ποὺ εἶναι τὸ Χριστουγεννιάτικο
τεύχος μας, ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο κ ι ὁ Ἕλληνας Ὑπεράνθρω-
πος, θὰ κἀνὴ πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος μιὰ ἀνακοίνωσι
μεγάλης σημασίας, ποὺ ἐνδιαφέρει ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ Χ ρ ι σ τ ο υ γ ε ν-
ν ι ᾶ τ ι κ ο Τ ε ὕ χ ο ς 36!

Διόξ σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Περιμένετε

στὸ ἐπόμενο τεύχος
μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσι τοῦ ἀγαπημένου σας

—|| ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ||—

